

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰανουαρίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 4

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ο ΛΟΧΙΑΣ ΜΑΡΣΙΑΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ

Ὅσον διὰ τὴν περιβολὴν, ὁ μὲν ἀνεψιὸς ἐφόρει πλήρη ταξιδιωτικὴν ἐνδυμασίαν, εὐρύχωρον, ἀνετον, ὑψηλὰ ὑποδήματα με χονδρούς πάτους, καὶ κράνος (κασκάν) ἀπὸ ὕφασμα λευκόν· ὁ δὲ παῖς σπολὴν, ἡ ὁποία ἂν δὲν ἦτο στρατιωτικὴ, μόνον αἱ ἐπωμίδες καὶ τὰ σιρῆττα τῆς ἔλειπαν, διὰ νὰ εἶνε. Εἰς μάτην ὁ Παῦλος προσεπάθησε νὰ τον πείσῃ, ὅτι ἡ στενὴ αὐτὴ ἐνδυμασία δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ τὸ θερμὸν βενεζουελικὸν κλίμα. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἦτο ἀμετέπειστος· βεβαίως δὲ θὰ διετήρει καὶ τὸ στρατιωτικὸν πλῆκος, ἂν ὁ Παῦλος δὲν τον ὑπεχρέωνε διὰ τῆς βίας νὰ φορέσῃ κασκάν, ὁμοίαν μετὰ τὴν ἰδικήν του.

Ἐννοεῖται, ὅτι χωρὶς νὰ εἶνε καὶ παραφορτωμένα, τὰ κιβώτια τοῦ λοχίου καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του περιεῖχον πᾶν τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον διὰ τοιοῦτον ταξιδίον· ἀλλ' οὐ ἄλλως τε δὲν θὰ ἠδύναντο καθ' ὅδον νάντικαταστήσουν τίποτε· ἀσπρόρρουχα, ὑποδήματα, εἶδη καλλωπισμοῦ, κλινოსκεπάσματα, ὅπλα καὶ πολεμοφόδια ἄρκετά, — ζεῦγος πολυχρότων διὰ τὸν νέον, ἑξερὸν ζεῦγος διὰ τὸν λοχίαν, καὶ ἀκόμῃ μίαν καραμβίναν, διὰ τῆς ὁποίας οὗτος, σκοπευτὴς δεξιότατος, ὑπέσχετο, τυχούσης εὐκαιρίας, νὰ θαυματουργήσῃ.

Εὐκαιρίας; . . . Ἦσαν λοιπὸν τόσον ἐπικίνδυνοι αἱ ὄχθαι τοῦ Ὀρενόκου;

Ναὶ καὶ ὄχι.

Ὡς ἐμάθαμεν ἐκ τῆς συνομιλίας τῶν κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνα, ὁ κάτω Ὀρενόκος, ἀπὸ τῆς πόλεως Βολιβάρης μέχρι τοῦ στομίου τοῦ Ἀπούρη, οὐδένα παρσυσάζει κίνδυνον. Ὁ μεσαῖος Ὀ-

ρενόκος, ἀπὸ τοῦ ρηθέντος στομίου μέχρι τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου, ἀπαιτεῖ κάποιας προφυλάξεις, κυρίως ἐξ αἰτίας τῶν ἰνδῶν Κουίβων. Τέλος ὁ ἄνω Ὀρενόκος, ἀπὸ τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου μέχρι τῆς Σιέρρα-Παρίμας, εἶνε ὁ πάντων ἐπικινδυνώτερος, διότι φυλαὶ καθεαυτὸ ἀγρίων λυμαίνονται τὰς ὄχθας του.

Δὲν ἐλησμονήσατε βέβαια, ὅτι ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ δύο συνάδελφοί του δὲν ἐπρόκειτο νὰ προχωρήσουν πέραν τῆς πολίχνης Ἀγίου Φερνάνδου. Ἀρά γὰρ ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ ἀνεψιὸς του θὰ ἐπρωχώρουν περισσότερον; . . . Τὸ τέ-

μα τοῦ ταξιδίου των εὐρίσκατο ἀκόμῃ πέραν τῆς πολίχνης; ἢ ἀπρόοπτα περιστατικὰ θὰ τοὺς ἐξώθουν ἴσως καὶ μέχρι αὐτῶν τῶν πηγῶν τοῦ μεγάλου ποταμοῦ;

Τοῦτο κανεῖς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ το γνωρίζῃ, οὔτε ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι!

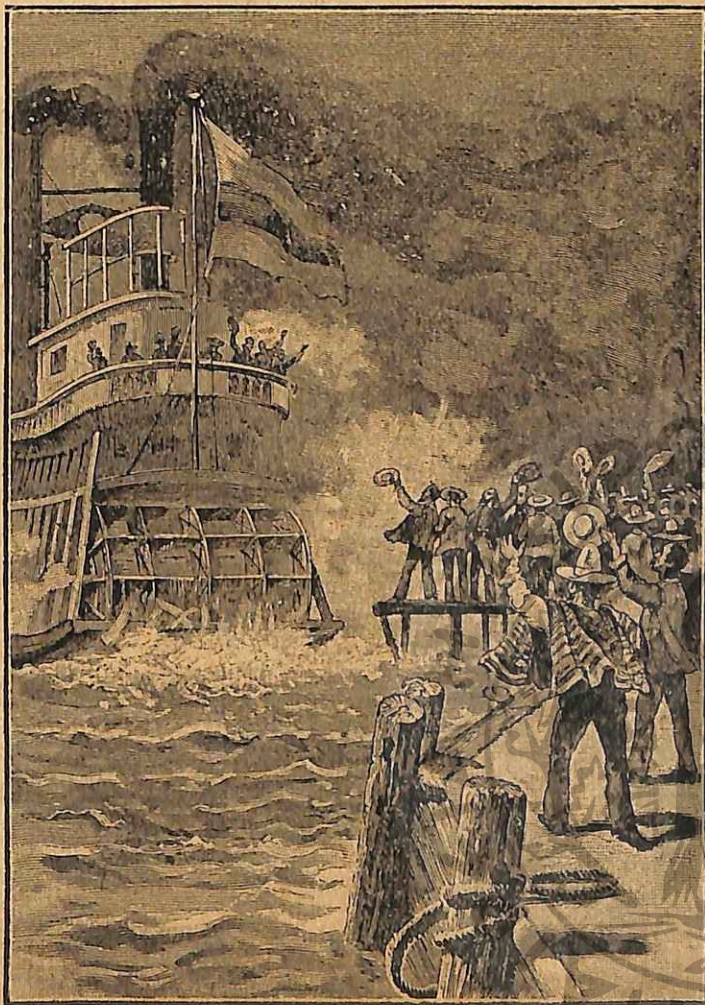
Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ πρὸ δεκάτεσσάρων ἐτῶν εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐκ Γαλλίας, μεταβαίνων εἰς Βενεζουέλαν. Τί θὰ ἔκαμνεν ἐκεῖ, πρὸς ποῖον σκοπὸν καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας ἀπεφάσισε νὰ ἐκπατριθῇ, — χωρὶς μάλιστα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πιστὸν

του λοχίαν, — τί ἀπέγινεν ἔκτοτε, αὐτὸ ὅλα θὰ μάς τα εἴπῃ ἡ συνέχεια τῆς παρούσης ἱστορίας. Οὐδὲν ὀρισμένον καὶ βέβαιον μανθάνομεν ἐκ τῆς συνομιλίας τοῦ λοχίου Μαρσιάλης καὶ τοῦ νεαροῦ ἀνεψιοῦ του.

Ἐν τούτοις, ἰδοὺ τί εἶχον κάμῃ αὐτοὶ οἱ δύο:

Πρὸ τριῶν ἐβδομάδων εἶχον ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Σαντενάι, τὸ παρὰ τὴν Νάντην, ὅπου κατόικουν· εἶχον φθάσῃ εἰς τὴν παρθαλασσίαν Σαιν-Ναζαίρη, καὶ ἐκεῖ εἶχον ἐπιβασθῇ τοῦ ὑπερωκεανείου ἀτμοπλοίου Περέρ, τοῦ διευθυνομένου εἰς τὰς Ἀντίλλας. Ἐκεῖθεν, ἄλλο ἀτμοπλοῖον τοὺς εἶχε μεταφέρει εἰς τὴν Γουαῦραν, τὸ καθεαυτὸ ἐπίνειον τῆς Καρακάσσης, ὅθεν, μετ' ὀλίγας ὥρας, ὁ σιδηρόδρομος τοὺς ἀπεβίβαζεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Βενεζουέλας.

Μόνον μίαν ἐβδομάδα ἔμειναν εἰς τὴν Καρακάσσην, τὴν ἀξιοπερίεργον καὶ γραφικωτάτην αὐτὴν πόλιν, τὸ χαμη-

« Μόλις ὁ Σίμων Βολιβάρ ἐξεκίνησεν. » (Σελ. 31 στ. α'.)

λότερον μέρος της οποίας και τὸ ὑψηλότερον ἔχουν διαφορὰν ὕψους χιλίων μέτρων καὶ πλέον! Μόλις ἔλαβον καιρὸν νάνεσθαι ἐπὶ τοῦ λόφου Γολγοθᾶ, ὅπῃθεν ἔχει τις ἐνώπιόν του τὸ πανόραμα τῆς πόλεως, τὰς κορυφὰς καὶ ἀντισεισμικῶς ἐκτισμένους οἰκίας της, τὰ ὠραῖα ἄλση μετὰ τὰ ἀειθαλῆ των δένδρα, τὰ μεγαλοπρεπῆ δημόσια καταστήματα, καὶ τέλος ὅλην τὴν ζώην καὶ τὴν κίνησιν μεγαλουπόλεως, ἀριθμῶσης ἄνω τῶν ἑκατὸν χιλιάδων κατοίκων.

Καὶ ὅμως τὸ θέαμα τοῦτο, ὅσον ὠραῖον καὶ ἄν ᾦτο, δὲν ἀπησχόλησε περισσότερο τοῦ δέοντος τὸν λογίαν Μαρσιάλην καὶ τὸν ἀνεψιὸν του, οἱ ὅποιοι εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην εἶχον ἔργον σοβαρώτερον ἀπλῆς περιηγήσεως. . . Τὰς ὀκτὼ ἡμέρας τῆς διαμονῆς των κατηγάσαν διὰ τὰ συλλέξουν εἰ δυνατόν πληροφορίας σχετικὰς πρὸς τὸ ταξίδιον, τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτελέσῃ, καὶ τὸ ὅποιον θὰ τοὺς ἐξώθει ἴσως μέχρι τῶν ἀπωτάτων καὶ σχεδὸν ἀγνωστων χωρῶν τῆς βενεζουελικῆς Δημοκρατίας. Αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας εἶχον λάβῃ, ἕως τότε, ἦσαν ἀρκετὰ ἀόριστοι, ἀλλ' ἤλπιζον νὰ τὰς συμπληρώσουν εἰς "Ἅγιον Φερνάνδον". Ἐκεῖθεν, ὁ Παῦλος εἶχεν ἀπόρρυσιν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρεῖνας του, ὅσῳ μακρὰν θὰ τὴν ἐπέβαλλεν ἡ ἀνάγκη, ἔστω καὶ μέχρι τῶν μᾶλλον ἐπικινδύνων χωρῶν τοῦ ἄνω Ὀρενόκου. Καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν του ταύτην ἦτο ἀμετάπειστος. "Ἄν ὁ λογίας ἐπεχειρεῖ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, θὰ προσέκοπτε κατὰ τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεως τοῦ παιδίου, καὶ θὰ ὑπεχώρει. . .

Ἰδοὺ διατὶ οἱ δύο οὗτοι Γάλλοι, ἀφ' ἑνὸς τὴν προτεραιάν εἰς Βολιβάρην, θάνατον ἀμέσως τὴν ἐπαύριον, ἐπιβιβάζοντες τοῦ ἀτμοπλοίου, τὸ ὅποιον ἐκτελεῖ τὴν συγκοινωνίαν ἀνά τὸν κάτω Ὀρενόκου.

«Ὁ Θεὸς βοηθός! εἶχεν εἶπῃ ὁ Παῦλος. Ναί. . . εἴθε Αὐτὸς νὰ μας βοηθήσῃ, καὶ ὅταν θὰ πηγαίνωμεν, καὶ ὅταν θὰ ἐπιστρέφωμεν!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΠΙ ΤΟ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ «ΣΙΜΩΝ ΒΟΛΙΒΑΡ»

«Ὁ Ὀρενόκος πηγάζει ἀπὸ τὸν ἐπὶ γειὸν Παράδεισον!» λέγει κάπου ὁ Χριστόφορος Κολόμβος.

Τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν ὁ Παῦλος ἐπρόφερε τὴν φράσιν τοῦ μεγάλου γενουηνιστοῦ θαλασσοπόρου ἐνώπιον τοῦ λογίου Μαρσιάλῃ, οὗτος ἠρκέσθη νὰ παντήσῃ:

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε!

Ἰσως δὲν εἶχεν ἄδικον νὰ μπιβάλλῃ. Ἐπίσης καθαρὸς μῦθος φαίνεται καὶ τὸ ὅτι ὁ μέγας ποταμὸς πηγάζει ἐκ τῆς χώρας τοῦ Ἐλδωράδου, — γνῶμη, τὴν ὁποίαν παραδέχονται οἱ ἀρχαιότεροι ἐξερευνηταὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Ὅπως δὲ ἴσως ὅμως, ὁ Ὀρενόκος διαγράφει εὐρύτοτον ἡμικύκλιον, μεταξὺ τοῦ τρίτου καὶ ὀγδοῦ παραλλήλου κύκλου, πρὸς βορρᾶν τοῦ ἰσημερινοῦ, ἐκτεινόμενον μέχρι τῆς ἑβδόμη κοστῆς μοίρας δυτικοῦ μήκους (ἀπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ τῶν Παρισίων.) Οἱ Βενεζουελανοὶ ὑπερηφάνονται πολὺ διὰ τὸν ποταμὸν των, καὶ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, οἱ κ. κ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας. Θὰ εἶχον δὲ οὗτοι τὴν διάθεσιν νὰ διαμαρτυρηθῶσι δημοσίᾳ κατὰ τῆς γνώμης τοῦ διασήμεου Γάλλου γεωγράφου Ἐλισαίου Ρεκλούς, κατατάσσοντος τὸν Ὀρενόκου ἐνατὸν εἰς τὴν σειράν των μεγάλων ποταμῶν τῆς γῆς. — Ἀμαζόνιος, Γόγγγος, Οὐρουγουάης, Νίγηρος, Γιάγγ-τσέ-Κιάγγης, Βραμαπούτρας, Μισισσιππῆς, Ἅγιος Λαυρέντιος, Ὀρενόκος, — θὰ εἶχον, λέγω, ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ τὸν ἀντικρούσουν, ἂν δὲν ἐγνώριζον ὅτι αἱ γνώμαι τοῦ γάλλου συναδέλφου των στηρίζονται ἐπὶ βάσεων πολὺ ἀσφαλῶν. . .

Τὴν 12 Αὐγούστου, ἀπὸ τῆς ἑκτῆς πρωΐνης ὥρας, τὸ ἀτμοπλοῖον Σίμων Βολιβάρ — τὸ ὄνομα γνωστὸν μας, — ἦτο ἐτοιμὸν πρὸς ἀπόπλουν. Ἡ δὲ ἀτμοπλοῖον συγκοινωνία μεταξὺ τῆς Βολιβάρης καὶ τῶν χωρίων τοῦ κάτω Ὀρενόκου, μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἶχεν ἐγκατασταθῇ, καὶ πάλιν δὲν ὑπερέβαινε τὸ στόμιον τοῦ Ἀποῦρη. Διὰ τοῦτο, ὅσοι τῶν ἐπιβατῶν ἐμελλον νὰ συνεχίσουν τὸ ταξίδιον των διὰ τοῦ Ὀρενόκου, θὰ περὶβόλουντο τοῦ Σίμωνος Βολιβάρ ὀλίγα χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ στομίου τοῦ Ἀποῦρη, εἰς τὴν πόλιν καὶ Καϊκάραν, καὶ ἐκεῖθεν θὰ ἐπείβαινον τῶν πρωτογενῶν ἰνδικῶν πλοιαρίων. Ὅσοι ὅμως ἐσκόπουν νὰναπλεύσουν τὸν Ἀποῦρη, ἤδύναντο νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου τοῦ Ἀποῦρη, τὸν ὅποιον δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν μετὰ τὸν ἄλλον Ἀγιον Φερνάνδον τοῦ Ἀταβάπου, τὸν ἐπὶ τοῦ Ὀρενόκου, δι' ἀτμοπλοίου τῆς Βενεζουελικῆς Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρείας.

Ὁ Σίμων Βολιβάρ ἦτο ἀτμοπλοῖον ἐπίτῃδες κατεσκευασμένον διὰ νὰ πλέῃ εἰς τοὺς ποταμοὺς τούτους, τῶν ὁποίων τὸ ὕδωρ αὐξομενύται σημαντικῶς, ἀναλόγως τῶν διαφορῶν ἐποχῶν. Πεπλατυσμένον κάτωθεν εἰς τὴν τρύπιδα, ἐξετόπιζεν ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον ὕδωρ, ἔφερε δὲ μέγαν τροχὸν εἰς τὴν πρῶτην ἄνω περιβλήματος, στρεφόμενον ὑπὸ διπλῆς, ἰσχυροτάτης μηχανῆς, μετὰ δύο καπνοδόχους. Τὸ σύνολον ἦτο βαμμένον διὰ ζωηρῶν χρωμάτων, ἀπὸ τοῦ κορυφῶς προσβέτου περιπτέρον, ὅπου αἱ αἰθούσαι καὶ οἱ θαλαμηκοὶ τῶν ἐπιβατῶν (διότι τὸ καταστρώμα ἦτο προσωρισμένον διὰ τὰ ἐμπορεύματα,) μέχρι τῶν θέσεων τοῦ πλοηγοῦ καὶ τοῦ πλοιάρχου, ἐκεῖ ὕψηλά,

ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς δημοκρατικῆς σημαίας.

Κατὰ γενικὸν κανόνα, τὰ ὕδατα τοῦ Ὀρενόκου ὑφίστανται κανονικῶς μέχρι τῶν μέσων τοῦ Αὐγούστου, καὶ διατηροῦν τὸ αὐτὸ ὕψος μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. Ἐπειτα ἀρχίζει ἡ κατάπτωσις, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ μέχρι Νοεμβρίου καὶ τελειώνει τὸν Ἀπρίλιον.

Τὸ ταξίδιον λοιπὸν, τὸ ὅποιον ἐπεχειροῦν οἱ κ. κ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας, θὰ ἐγίνετο εἰς καλὴν, εἰς εὐνοὴν καὶ ἐποχὴν.

Οἱ ὁπαδοὶ ἑκάστου τῶν τριῶν γεωγράφων συνέφερον πολὺ πλεονέκτημα εἰς τὴν ἀποβόρην τῆς Βολιβάρης. Ἄν κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐπεκράτει τόσος ἐνθουσιασμός, φαντασθῆτε τί θὰ ἐγίνετο κατὰ τὴν ἐπιστροφήν των! Ζωηραὶ καὶ θορυβώδεις ἐνθαρρύνσεις ἀπηθύνοντο πρὸς αὐτοὺς, εἴτε ἐκ μέρους τῶν ὑποστηρίζοντων τὸν Ὀρενόκου, εἴτε ἐκ μέρους τῶν κλινόντων ὑπὲρ τῶν δύο ἄλλων ὑποψηφίων. Καὶ ἐν μέσῳ τῶν κ. κ. α. α. α. καὶ τῶν κ. κ. α. α. α. τῶν συνήθων βλασφημιῶν, τῶν ὁποίων δὲν ἐφείδοντο οὔτε οἱ ἀχθοφόροι, οὔτε οἱ ναῦται οἱ προετοιμαζόμενοι τὰ τοῦ ἀπόπλου, παρὰ τὰ ὅσα συρίγματα τῶν λεβήτων, τὰ ὅποια ἐσπάρασσαν τὰ ὄψα, καὶ παρὰ τοὺς θρυγητοὺς τοῦ ἀτμοῦ, τοῦ ἐκφεύγοντος διὰ τῶν βαλβίδων, — ἀντήχουν αἱ ζητωκραυγαὶ αὗται:

— Βίβα ἔλ Γκουαδιάρε!

— Βίβα ἔλ Ἀταμπάπο!

— Βίβα ἔλ Ὀρενόκο!

Κατόπι, μεταξὺ τῶν ἀντιθέτων, ἡγείροντο συζητήσεις, φιλονεικίαι ἀπειλοῦσαι νὰ καταλήξουν ἄσχημα, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ὁ κ. Μιγκέλ, συγκρατῶν τοὺς μάλλον ἐξηγμένους.

Ἀπὸ τοῦ κιγκλιώματος τῆς κουπαστῆς τοῦ πλοίου, ὁ λογίας Μαρσιάλῃ καὶ ὁ ἀνεψιὸς του παρηκολούθουν τὰς θορυβώδεις ταύτας σκηνάς, χωρὶς ὅμως νὰ ἐννοοῦν τίποτε.

— Τί γινέσονται ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; ἀνέκραξεν ὁ γηραιὸς ἀπόμαχος. Θὰ εἶνε βέβαια καμμία ἐπανάστασις!

Ὁχι, δὲν ἤμπορούσε νὰ εἶνε, διότι εἰς τὰ Ἰσπανοαμερικανικὰ Κράτη οὐδέποτε γίνεται ἐπανάστασις, ἂνευ ἐνέργου συμμετοχῆς τοῦ στρατιωτικοῦ στοιχείου. Καὶ ἐδῶ δὲν ἐφαίνετο οὔτε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπτακισχιλίους στρατηγούς τῆς Βενεζουέλας!

Ἐν τούτοις, ὁ Παῦλος καὶ ὁ λογίας Μαρσιάλῃ δὲν θὰ ἐδράδυναν νὰ μάθουν τὰ διατρέχοντα, διότι ἀρεσκότως καὶ ἐπὶ τοῦ πλοίου οἱ τρεῖς γεωγράφοι θὰ ἐξηκολούθουν τὰς συζητήσεις των.

Τελος πάντων, αἱ τελευταῖαι διαταγαὶ τοῦ πλοιάρχου ἐδόθησαν, ὅσοι δὲν ἦσαν διὰ ταξίδιον ἐσπευσαν νὰ ἐξέλθουν εἰς τὴν ἀποβόρην, καὶ μετὰ τινὰ συνω-

στισμόν, δὲν ἔμειναν ἐπὶ τοῦ πλοίου, παρὰ μόνον οἱ ἐπιβάται καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος.

Μόλις ὁ Σίμων Βολιβάρ ἐξεκίνησεν, αἱ κραυγαὶ ἐδιπλασιάσθησαν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν τελευταίων ἀποχαιρετισμῶν, ἀντήχησαν πάλιν αἱ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Ὀρενόκου καὶ τῶν παραποταμίων του. Ὁ ἰσχυρὸς τροχὸς τοῦ ἀτμοπλοίου ἐπληξεν τὸ ὕδωρ μετὰ δύναμιν καὶ ὁ πηδαλιούχος διηυθύνθη πρὸς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἡ πόλις ἐκρύβη ὀπίσω ἀπὸ μίαν καμπὴν τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, καὶ μετ' ὀλίγον δὲν ἐφαίνετο τίποτε καὶ ἀπὸ τὰς τελευταίας οἰκίας τῆς Βολιβάρης, τὰς ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὄχθης.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΩΣΗΦ ΒΕΡΔΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΕΟΣ Αἰὼν, εἰς τὴν ἀρχὴν του, φαίνεται ὅτι καταγίνεται εἰς τὸ νὰ θάπτῃ τὰς δόξας τοῦ προκατόχου του.

Μετὰ τὸν Μπέκκιν, τὸν μεγαλήτερον ζωγράφον τῶν χρόνων μας, μετὰ τὸν Νικόλαον Γύζην, τὸν ὑπατον τῶν ἐλλήνων καλλιτεχνῶν καὶ ἓνα τῶν διασημοτέρων ζωγράφων τῆς Γερμανίας, μετὰ τὸν Βικτωρίαν, τὴν μεγάλην καὶ ἀγαθὴν βασιλίσαν, — ἰδοὺ ἄλλος ἡγεμών, ἄλλος σκηπτουργὸς τοῦ πνευματικοῦ κόσμου ἄλλη Μεγαλειότης ἐν τῇ Τέχνῃ, ὁ Ἰωσήφ Βέρδης ἀπέθανεν.

Ὁ Βέρδης! Καὶ ποῖος ἀπὸ τοὺς νεαροὺς μου φίλους δὲν γνωρίζει τὸ ἐνδιξόν τοῦτο ὄνομα; Καὶ ποῖος ἀπὸ αὐτοὺς δὲν εἶδε, δὲν ἤκουσε, δὲν ἐτραγώδησεν ἢ δὲν ἐξετέλεσεν ἴσως καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς τὸ πιάνον του ἢ εἰς τὸ βιολί του, τεμάχια ἀπὸ τὴν περιπαθὴ μουσικὴν τοῦ Ριγολέτου, τῆς Ἀϊδᾶς, τῆς Τραβιάτας, τοῦ Μπαλολί, μὰ σκαρά, τοῦ Τροβατόρε; Εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπω εἰς κανένα, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς μικροτέρους, ὡς πράγμα νέον δῆθεν καὶ πρωτακουστόν, ὅτι ὁ Ἰωσήφ Βέρδης ὑπῆρξε μέγας μουσικὸς, ὁ μεγαλήτερος τῶν συγχρόνων μουσικῶν τῆς Ἰταλίας;

Ὁχι! τὸ γνωρίζουν ὅλοι, ἀκόμη καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ. Περὶ τοῦ Βέρδῃ ἐλέγχθη, ὅτι ὑπῆρξε δημοτικώτερος καὶ ἀπὸ τὸν Μέγαν Ναπολέοντα. Ὁχι μόνον εἰς τὴν πατρίδα του, εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅπου ὑπάρχουν ἄνθρωποι πολιτισμένοι, ἐννοοῦντες καὶ αἰσθανόμενοι τὴν μουσικὴν. Ἐπὶ πενήντῃ ἑτῇ, ὁ Βέρδης ἐκυρίαρχησεν εἰς τὸ μουσικὸν στερέωμα, ὡς ἀστὴρ πρώτου μεγέθους, χωρὶς ποτὲ νὰ ὀχρίσῃ ἢ λάμψῃ του. Ἐγράψεν ἄνω τῶν τριάκοντα μελοδραμάτων, καὶ ὅλα σχεδὸν εἶχον ἐπιτυχίαν ὁριαμβευτικὴν. Μετὰ τὸ γλυκὺ καὶ περιπαθὲς του ἄσμα, τὸ ἀληθῶς ἐμπνευσμένον, ἐτράφησαν πάπποι, πατέρες καὶ ἔγγονοι, τρεῖς γενεαί. Ἄν δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς μεγαλήτερος μουσικῶν τῶν αἰώνων, ἂν δὲν εἶνε γίγας ὅσον ὁ Μπετόβεν, ὁ Μότσαρτ, ὁ Ροσσίνι, ὁ Βάγνερ; ἂν δὲν προσέθεσεν εἰς τὴν μουσικὴν τέχνην ὅσα προσέθεσαν οἱ μεγάλοι αὐτοὶ διδάσκαλοι, — ἐγνώρισεν ὅμως νὰ συγκινήσῃ τὸν πολὺν κόσμον, νὰ ποσπᾷ δάκρυα ἀπὸ κάθε ὀφθαλμόν, ἐπέτυχε νὰ γίνῃ δημοφιλὴς ὅσον κανεὶς ἄλλος τῶν μουσικῶν, καὶ διὰ πολὺν ἀκόμη καιρὸν τὰ ἔργα του θὰ παίζονται, καὶ τὸ ὄνομα Βέρδῃς θὰ ζῇ ἀθάνατον καὶ πανένδοξον.

Ἀπὸ τὸν βίον του, — βίον ἐργασίας, ἀγώνων καὶ ὁριαμβῶν, — ἐν ἐπεισόδῳ εἶνε ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς.

Ὅταν ἐπρωτοφάνη ὁ Βέρδης, ἡ Ἰταλία δὲν ἦτο ἀκόμη ἡνωμένη εἰς Κράτος, ὅπως εἶνε σήμερον. Ἦτο χωρισμένη εἰς μικρὰ Βασίλεια, καὶ δούλη ὑπὸ ξένους. Ἀλλ' εἶχεν ὠριμάσῃ ἡ ἰδέα τῆς ἐνώσεως τῆς καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας της, καὶ εἶχεν ἀρχίσῃ ὁ ἀγὼν ἐκεῖνος κατὰ τῶν τυράννων, τὸν ὅποιον ἀπετελείωσαν ἐνδόξως οἱ τρεῖς μεγαλήτεροι ἰταλικοὶ πατριῶται, ὁ βασιλεὺς Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, ὁ Καδούρ καὶ ὁ Γαριβάλδης. Εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν, ὁ Βέρδης ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος. Ἐθεσε τὴν μουσικὴν του μεγαλοφυίαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς πατρίδος του, καὶ συνέθεσεν ἔργα τοιαῦτα ὥστε νὰ ἐξάπτουν τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ μῖσος κατὰ τῶν τυράννων. Ἐν τῶν ἔργων τούτων, τὸ κυριώτερον, ὑπῆρξεν ὁ «Σικελικὸς Ἑσπερίδος» (Βέσπερσι Σικελίτις), τὸ ὅποιον εἶχε θέμα ἐν παλαιῶν ἐπεισόδῳ ἱστορικόν, τὴν ἐξέγερσιν τῶν Σικελῶν ἐναντίον τῶν τυράννων τῶν Γάλλων. Τόσον ἡ ὑπόθεσις ὅσον καὶ ἡ μουσικὴ αὐτοῦ τοῦ μελοδράματος ἦτο ὡς ἐν σάλπισμα ἐγερτήριον, ὡς μία ἐνθαρρυνσις πρὸς τοὺς ἀγωνισμένους κατὰ τῶν τυράννων. Καὶ ὁ ἐνθουσιασμός, τὸν ὅποιον ἐπροκάλεσε τότε μεταξὺ τῶν ἰταλῶν πατριωτῶν, δὲν περιγράφεται. Καθ' ἐσπέραν τὰ ἰταλικά θεάτρα ἀντήχουν ἀπὸ ἐπαινετικῆς φρενιτιώδους ὁ μουσικὸς ἀπεθεοῦτο, καὶ τὸ νο-

μά του μετ' ὀλίγον ἐγίνεν εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν τὸ σύνθημα τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως. «Ὅλοι ἐφώναζαν, ὅλοι ἐγράφαν εἰς τοὺς τοίχους: Ζήτω ὁ Βέρδης!» (Viva Verdi!) τοῦτο δὲ λέγοντες καὶ γράφοντες ἐννόουν: Ζήτω ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας. Διότι παραδόξως, ὡς ἐκ Θεοῦ, τὰ ὄνομα VERDI, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῆς φράσεως: Vittorio Emanuele Re D'Italia. Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ δὲν ἦτο ἀκόμη βασιλεὺς ὅλης τῆς Ἰταλίας, οἱ Αὐστριακοὶ κατεῖχον τὴν χώραν, καὶ ἡ ζητωκραυγὴ αὕτη ἦτο ἀπηγορευμένη. Ἀλλ' οἱ Ἰταλοὶ πατριῶται μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι ζητωκραυγάζουν ὑπὲρ τοῦ μεγάλου μουσικοῦ των, ἐζητωκραυγάζουν μυστικῶς καὶ συνθηματικῶς ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος Βασιλέως των ὑπὲρ τῆς μελλούσης ἀνεξαρτησίας καὶ ἐνώσεώς των!

Οὕτω καὶ οἱ ἀρχαῖοι Χριστιανοί, οἱ καταδικαζόμενοι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως των, εἶχον ὡς σύνθημα, ὡς ἐμφαλμὸν, ἐπέτυχε νὰ γίνῃ δημοφιλὴς ὅσον κανεὶς ἄλλος τῶν μουσικῶν, καὶ διὰ πολὺν ἀκόμη καιρὸν τὰ ἔργα του θὰ παίζονται, καὶ τὸ ὄνομα Βέρδῃς θὰ ζῇ ἀθάνατον καὶ πανένδοξον.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Βέρδην. Ἀπέθανε πλήρης ἡμερῶν, δόξης καὶ πλούτου. Ἡ πατρίς του τὸν ἀντήμειψεν, ἐπιδάψιλευσεν εἰς αὐτόν, καὶ ζῶντα καὶ νεκρὸν, ὅλας τὰς τιμὰς. Ἐκτὸς τῶν παρασήμων, ἐκτὸς τῶν παντοίων ἄλλων ἐκδηλώσεων, ὁ Βασιλεὺς, διερμηνεύων τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ λαοῦ του, ἠθέλησε νὰ πονεύμῃ εἰς τὸν Βέρδην τὸν τίτλον τοῦ κόμητος, ἀλλ' ὁ μέγας, ὅσον μετρίων πρεσβύτερος δὲν τὸν ἐδέχθη. Τὰ ἄπειρα πλοῦτη του, τὰ ὅποια ἦσαν ὁ θαυμασμός τῶν συγχρόνων του ἐξηργωμένους, ἐχρησιμοποίησε πρὸς ἰδρυσιν Ἀσύλου ὑπὲρ τῶν ἀπομάχων Μουσικῶν, ὁνῆσκων δὲ κατέλιπε μεγάλα ποσὰ ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ὑπὲρ πολλῶν ἄλλων φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, καὶ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

Τοιοῦτος ὁ Ἰωσήφ Βέρδης. Τώρα ποῖος θὰ τὸν διαδεχθῇ, ποῖος θὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον, τὸν ὅποιον ἀφίνει κενόν; . . . Λέγουσι, ὅτι μετὰ τὸν θρόνον τῆς Καβαλερία Ροσσινι καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ Μασκάνη, ὁ Βέρδης εἶπεν: «Ἰδοὺ ὁ διάδοχός μου.» Ἀλλ' εἰς τὰ βασίλεια τῆς Τέχνης, διάδοχος δὲν εἶνε πάντοτε ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ὀρίζει ὁ θνήσκων βασιλεὺς. Τὸ στάδιον εἶνε ἀνοικτὸν καὶ ἐλεύθερον δι' ὅλους τοὺς καλλιτέχνας, καὶ ποῖος ἐξεύρει, μὴ πῶς μίαν ἡμέραν διαδεχθῇ τὸν Βέρδην νέος μουσικὸς ἔλληνας, καὶ ἴσως κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀναγινώσκοντας τὴν σημερινήν μου ἐπιστολήν; . . .

Σὰς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ

Τυχών Ἀθρόου Βραβείου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Ἀγγουρολογιώτατος.

(Ἰδε Διάπλαιν 1900, σελ. 319.)

ΑΙ ΑΝΕΥΪΑΙ ΤΟΥ Κ^{ου} ΒΩΡΚΕ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

ΑΥΤΗ ΕΙΝΕ!

Εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Βριγί-
τα παρεστέμετο σιωπηλή. Ἡ παράδοξος
σκηὴ τῆς ἐπρόξενούσιν ἐκπλήξιν, ἀλλὰ
καὶ εὐχαρίστησιν ὅχι μικροτέραν. Καὶ
ἐπειτα ἐψιθύρισε, σχεδὸν συγκεκλιμένη.

— Τὸ καίμενο τὸ κοριτσάκι! Ὁ
Θεὸς νὰ το φυλάγῃ!...

— Ἡ Ρόζα νυστάζει πολὺ. Πήγαινε
με ἔσθ' κρεββάτι μου! εἶπεν ἡ μι-
κροῦλα. Συγχρόνως κατέβη ἀπὸ τὰ γό-
νατα τοῦ κ. Βώρκε, ἐγονάτισε πλησίον
του, ἐπειτα, σταυρώσασα τὰς χεῖρας,
ἀπήγγειλε μὲ γλυκεῖαν καὶ ἐνθερμον
φωνήν:

— Θεέ μου, φύλαξε τὸν μπαμπά μου
καὶ τὸν πλοίαρχο, καὶ ἀξίωσε τὴ Ροζού-
λα νὰ εἶνε φρόνιμο κοριτσάκι!

« Τὸν μπαμπά μου καὶ τὸν πλοίαρ-
χο »... τίποτε ἄλλο! Δὲν εἶχε λοιπὸν
ἡ Ροζούλα κανένα ἄλλον, ποῦ νὰ τὸν ἀ-
γαπήσῃ καὶ νὰ προσεύχεται δι' αὐτόν; Οὐτε
μητέρα, οὔτε ἀδελφόν, οὔτε ἀδελφὴν;
Μόνον ὁ μπαμπᾶς καὶ ὁ πλοίαρχος;
Ἀλήθεια, τὸ τρυφερόν, τὸ γλυκὺ αὐτὸ
πλάσματάκι, τὸ πλῆρες στοργῆς, ἡγα-
πήθη καὶ ἀνεντρόφῃ μόνον ἀπὸ δύο ἀν-
δρας, ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς καὶ ἀπὸ τὸν
πλοίαρχον; Περίεργον!

— Θέλω νὰ πλαγιάσω, σὰς παρακα-
λῶ πολὺ... ἐπανελάβε μὲ παρακλητι-
κὸν ὕψος. Νυστάζω, μὰ νυστάζω πολὺ.

Ὁ κ. Βώρκε ἐστράφη πρὸς τὴν Βρι-
γίταν:

— Τί νὰ κάμωμεν τώρα; ἡρώτησεν
ἐν ἄκρᾳ ἀμηχανία. Ὁ Λάρρης λέγει, ὅ-
τι ὁ αὐτοῦ πού τὴν ἔφερε θὰ ξαναπερά-
σῃ, καὶ ὑποθέτω βέβαια, γιὰ νὰ τὴν πά-
ρῃ. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν βάλωμε
ἔσθ' κρεββάτι.

— Ὡστε λοιπὸν ἀλήθεια, κύριε, οὔτε
σεῖς δὲν καταλαμβάνετε τίποτε ἀπὸ ὅλ'
αὐτά; ἀλήθεια δὲν ξεύρετε οὔτε ποιά
εἶνε, οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται;

— Μὰ τί, νομίζεις ὅτι σοῦ λέγω
ψεύματα, Βριγίτα; Ὁχι, σοῦ εἶπα,
δὲν ξεύρω τίποτε ἀπολύτως. Ὑπο-
θέτω μόνον ὅτι τὴν ἔφεραν ἐδῶ κατὰ
λάθος.

— Τὸ πούλακι μου! ἀνέκραξεν ἡ Βρι-
γίτα, εἰς ἀκατάλληλον κάπως στιγμήν.

— Ἡ Ρόζα νυστάζει! ἐπανελάβε τὸ
κοράσιον. Ἐλα, βάλε με νὰ κοιμηθῶ, σὲ
παρακαλῶ πολὺ! εἶμαι τόσῳ κουρασμένη!

Καὶ ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα, ἐνηγκαλιζέτο
τοὺς πόδας τοῦ κ. Βώρκε, πεπεισμένη
ὅτι αὐτὸς ὄφειλε νὰ τὴν ἐκδύσῃ καὶ νὰ
τὴν βάλῃ εἰς τὸ κρεββάτι.

— Ἡ μικροῦλα νυστάζει πολὺ, αὐτὸ
εἶνε βέβαιον, εἶπεν ἡ Βριγίτα. Τὸ καλλί-
τερον εἶνε νὰ τῆς κάμω λίγη θέσι ἔσθ' κρε-
ββάτι μου. Δὲν εἶνε κανένα δύσκολο
πρᾶγμα.

— Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν γίνεται ἀλ-
λοιώτικα, εἶπεν ὁ κ. Βώρκε, μὲ δισταχ-
μὸν ἀκόμη. Ἄν ἔλθῃ ὁμως ὁ ναύτης;
Ἐδῶ εἶνε τὸ ζήτημα.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τὸ ἔλυσε ἡ μικρὴ
Ρόζα, διότι τὴν στιγμήν ἐκείνην κατέπε-
σε κοιμισμένη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ κ.
Βώρκε.

Ταλαίπωρον πλάσμα! κανεὶς δὲν εἰ-
ξεύρει ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, κανεὶς δὲν εἰ-
ξεύρει ποῖα εἶνε! Ἀλλὰ τὰ γαλανὰ μα-
τάκια δὲν ἀντέχουν πλέον νὰ μένουν ἀ-
νοιχτά, οὔτε νὰ γρηγορήσῃ τὸ κουρασμένον
κεφαλάκι! Καὶ τώρα ἡ Ροζούλα ἀνα-
παύεται, κοιμάται κατὰ γῆς, ἐξηπλωμέ-
νη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ οἰκοδεσπότου,
τοῦ ὁποῦ ἡ ἀμηχανία καὶ ἡ ἐκπληξίς
αὐξάνουν ὁλονέν...

Χωρὶς νάναμειν διαταγὰς, ἡ Βριγί-
τα ἠρκέσθη νὰ εἴπῃ:

— Ἐπιτρέπετε, κύριε;

Καὶ σηκώσασα μὲ τρυφερότητα εἰς τὰς
ἀγκάλας τῆς τὸ κοράσιον, τὸ ἀπήγαγεν
ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, μὲ ὕψος σχεδὸν θριαμ-
βευτικόν.

« Πούλακι μου χρυσό, ἐψιθύριζε πρὸς
τὴν κοιμωμένην Ρόζαν, μὴ νύκτα μόνον
θὰ περάσῃς ἐδῶ, ἀλλ' ἐννοία σου, θὰ σε
περιποιηθῶ ὅσον εἰμπορὸν καλλίτερον! »

Μόνον μὴ νὰ νύκτα θὰ πε-
ράσῃς ἐδῶ!... Ἀ, Βριγίτα! νὰ
ἤξευρες πόσον ἀπατάσαι!... Παρηγορήσου
ὁμως, διότι κανεὶς δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ
προεῖπῃ τί θὰ γενήσῃ ἡ ἐπιτοῦσα!...

Ἡ ἀγαθὴ Βριγίτα ἔφερεν εἰς τὸ δω-
μάτιόν τῆς τὸ γλυκὺ τῆς φορτίον. Μὲ
δεξιότητα, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐπερίμενε
κανεὶς ἀπὸ τὰς τραχείας τῆς χεῖρας, ἀλ-
λὰ τὴν ὁποίαν τῆς ἐδίδεν ἡ καλὴ τῆς
καρδιά, ἐξέδυσε τὴν Ροζούλαν, ἐκτένισε
τὰ ξανθὰ τῆς μαλλιάκια, χωρὶς διόλου
νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ, τὴν ἐξάπλωσε μαλακὰ
εἰς τὸ κρεββάτι, τῆς ἔβαλεν εἰς τὸ κεφά-
λι ἓνα μαξιλαράκι, καὶ τὴν ἐσκέπασε ζε-
στά. Ἐπειτα ἐτοποθέτησε τὴν λυχνίαν
οὕτως, ὥστε τὸ φῶς νὰ μὴ προσβάλλῃ
τὰ κλειστά ματάκια, καὶ καθίσασα κον-
τὰ εἰς τὸ κρεββάτι, ἐστάθη ὀλίγας
στιγμὰς ἕως νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ ὕπνος
τοῦ παιδιοῦ ἦτο ἀρκετὰ βαθύς, ὥστε νὰ
μὴ τὸν ταράξουν τὰ βήματά τῆς.

Τί παράξενον πρᾶγμα ποῦ ἦτο τὸ κο-
ριτσάκι ἐκεῖνο εἰς τὸ σπῆτι, ἀλλὰ πόσον
ἡ παρουσία τοῦ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐξωράιζε
τὰ πάντα! Πολὺν, πάρα πολὺν καιρὸν
εἶχεν ἡ Βριγίτα νὰ αἰσθανθῇ τόσῃν φαι-
δρότητα, τόσῃν εὐχαρίστησιν! « Τί κρῖ-
μα, ἐσυλλογίζετο, ποῦ αὐτὸ δὲν θὰ διαρ-
κίσῃ πολὺ! »

Ὁ Βριγίτα, μὴ παραπονέσθαι ἀπὸ
τώρα! Αὐτὸ θὰ διαρκέσῃ πολὺ περισσό-
τερον ἄφ' ὅσον φαντάζεσαι...

Ὁ κ. Βώρκε ἐκάθησεν εἰς τὸ τρα-
πέζι πολὺ ἀργότερα τοῦ συνηθούς, καὶ
ἔφαγε σκεπτικὸς καὶ ἀφηρημένος, ἀνα-
μένων ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰκούσῃ
τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας.

— Καὶ τί εἶδους ἄνθρωπος ἦτο αὐτὸς
ὁ ναύτης, Λάρρης; ἡρώτησε τὸν ὑπη-
ρέτην.

— Ἐνός ἐφαίνετο, ἀπεκρίθη ὁ Λάρ-
ρης: εἶχε μαλλιά κατὰμαυρα σὰν τὸν
κόρακα, καὶ τόσῳ πολὺ μακρὰ, ποῦ ἔ-
πρεπε νὰ ἐντρέπεται.

— Καὶ εἶπε ὅτι θὰ ξαναγυρίσῃ ἀπόψε;
— Μάλιστα, κύριε, γιὰ νὰ γυρέψῃ
τὴν πληρωμὴν του. Τί πληρωμὴ ὁμως,
κ' ἐγὼ δὲν ξέρω. Πολὺ αὐθάδης ἄνθρω-
πος πρέπει νὰ εἶνε.

Ἐν τούτοις αἱ ὥραι διεδέχοντο τὰς
ὥρας, καὶ αὐτῆς δὲν ἐφαίνετο κανεὶς.
Δέκα ὥρας... ἑνδεκα ὥρας... με-
σάνυχτα ἐσήμανε τὸ ὥρολόγιον τοῦ προ-
θαλάμου. Ἡ Ρόζα ἐκοιμάτο μακαρίως

εἰς τὸ κρεββάτι τῆς Βριγίτας, ὅπου εἶχεν
ἤδη πέσῃ καὶ αὐτὴ παρὰ τὸ πλευρόν τῆς,
καὶ ἀπελάμβανε, μὲ τὴν γαλήνην ἀνα-
παυμένης συνειδήσεως, τὸν ἐπανορθωτι-
κὸν ἐκείνου ὕπνον, τοῦ ὁποῦ τόσῃν ἔ-
χουν ἀνάγκην οἱ ἐργαζόμενοι ἄνθρωποι.
Καὶ ὁ Λάρρης ἐπίσης εἶχε λάβῃ τὴν ἀ-
δειαν νὰποσυρθῇ, ὥστε μόνον ὁ κ. Βώρ-
κε ἔμενεν ἀκόμη ἀγρυπνος εἰς τὸ σπῆτι.

Ὁ κ. Βώρκε ἐπῆρε τὸν καφέ του, ἐ-
κάπνισε τὸ σιγάρον του καὶ ἀνέβη πάλιν
εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ ὁποία ἐφωτίζε-
το τώρα λαμπρῶς ἀπὸ τὸ πολὺφωτον.
Ἀφ' οὗ ἐβημάτισεν ὀλίγας στιγμὰς ἐπά-
νω κάτω, ἤρχισε πάλιν νὰ μελετᾷ τὰ

δικόγραφα, τὰ ὁποῖα εἶχε πάρῃ μαζί του
τὸ ἀπόγευμα, δηλαδή τὴν ὑπόθεσιν ἐκεί-
νην, ἡ ὁποία τὸν ἀπασχόλει τόσον πολὺ,
καθ' ἣν στιγμὴν, ὡς ἐνθυμεῖσθε, τὸν
διέκοψε τὸ ἀσθενὲς ρογχάλισμα τῆς
κοιμωμένης Ρόζας.

Ἐκτύπησαν δύο ὥραι, καὶ ὁ κ. Βώρ-
κε, περισυλλέξας τὰ σκορπισμένα χαρ-
τὰ, ἐσηκώθη βραδέως, μὲ ἡχηρὸν χά-
σημα.

Ὁνειρον θὰ εἶδε βεβαίωτατα! — ἐσκέ-
πτετο — ὅχι, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὑρεθῇ
ἓνα κοριτσάκι εἰς τὴν πολυθρόναν του!
Δὲν το εἶχε φέρῃ ἓνας ναύτης, ὁ ὁποῖος
ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίσῃ διὰ νὰ πάρῃ τὴν
πληρωμὴν του, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐφάνη!
Δὲν το εἶχε καθίσῃ εἰς τὰ γόνατά του,
δὲν του εἶχε δώσῃ νὰ φάγῃ τὴν σούπαν
του, δὲν το εἶχε χαϊδεύσῃ, δὲν το εἶχε
φιλήσῃ, δὲν το εἶχε νανουρίσῃ, οὔτε ἐ-
κοιμάτο τώρα ἐπάνω, εἰς τὸ κρεββάτι
τῆς Βριγίτας... Ὁχι, αὐτὰ ἦσαν ἀδύνα-
τα πρᾶγματα, θὰ ἦτο ὄνειρον!

Ἐν ᾧ ἔκαμνε αὐτὰς τὰς σκέψεις, ἐ-
στράφη μηχανικῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς
πολυθρόνας, ὅπου εἶχεν εὑρῇ τὸ κορά-
σιον, καὶ ἡ μαῦρὴ βαλίτσα ἐκίνησε πάλιν
τὴν προσοχήν του.

— Πῶ! τί ἀνόητος ποῦ εἶμαι νὰ μὴ
τὴν ἀνοίξω ἀκόμη! ἀνέκραξε. Μὰ πῶς
τὴν ἐξείχασα ἔτσι; Ἰσως θὰ εὑρῶ μέσα
τὴν λύσιν τοῦ παραδόξου αἰνίγματος καὶ
ἔχω βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀνοίξω,
ἀφ' οὗ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐξαναγύρισε, καὶ
ἀφ' οὗ τὸ παιδί εἶνε ἀκόμη ἐδῶ.

Ἐσυρε τὴν βαλίτσαν ἕως τὸ μέσον τοῦ
δωματίου καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τῆς
τραπέζης. Κάτωθεν τοῦ πολυφώτου. Πα-
ρετήρησε τότε, ὅτι ἓνα κλειδάκι σκωρια-
σμένον ὑπῆρχε δεμένον εἰς τὸ χερούλι μὲ
σπάγον κόκκινον. Ἐβλυσεν τὸ κλειδί, τὸ
ἔβαλεν εἰς τὴν κλειδαριὰν καὶ το ἐγύρισε
δύο φορές.

Μὲ χεῖρα ἀνυπόμονον ἐσήκωσε τὸ σκέ-
πασμα καὶ ἀμέσως παράδοξος ὁσμὴ θὰ
λασσίων φυκῶν προσέβαλε τὴν μύτην του.
Ἐπάνω-ἐπάνω εὐρίσκοντο φορεματάκια,
ποδιττές καὶ διάφορα παιδικὰ ἀσπρόρρου-
χα, τὰ ὁποῖα, μολονότι στεγνά, ἐφαίνοντο
ὅτι εἶχαν βραχῇ ἀπὸ θάλασσαν. Ὑστε-
ρα ἔβγαλε μίαν κούκλαν, ἐπειτα μερικά
ἄλλα παιγνίδια καὶ κουτάκια πολὺ πα-
ράξενα, διότι ὁμοιάζον μὲ τὰ χειροτεχνή-
ματα ποῦ κατασκευάζουν κάποιοι ἄγριοι
λαοί... Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἤρχετο αὐτὴ
ἡ Ρόζα;... Κάτω-κάτω εὗρε διάφορα
ἐγγράφα καὶ ἐπιστολάς, τὰ γράμματα
τῶν ὁποίων εἶχε φθεῖρῃ πολὺ τὸ θαλάσ-
σιον ὕδωρ. Ὅμως μερικά λείξεις, αἱ ὁποῖαι
διητροῦντο σχετικῶς εὐανάγνωστοι, τῷ
ἐπρόξενον τὴν τὴν κατάπληξιν, ὥστε ἡ
ἀναπνοὴ του ἐκόπη.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Ὅσα θέλῃ ἂς λέγῃ ἡ γάτα! Ὁ Φασουλάκης δὲν τὴν ἀκούει· ὁ Φα-
σουλάκης δὲν ἀκούει τίποτε! Δὲν θὰ μείνῃ πιά ἔσθ' σπῆτι... Εἶνε
ἀποφασισμένος νὰ κάμῃ τὸν γύρον τοῦ κόσμου, καὶ θὰ τὸν κάμῃ.

Διὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὰ ἐξόδα τοῦ ταξιδιοῦ, σοφίζεται νὰ κατεβῇ πε-
ζὸς εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ νὰ τρυπώσῃ κρυφὰ εἰς τὸ ἀμπάρι ἐνὸς πλοίου,

ποῦ ἦταν ἔτοιμο νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερική.
Πραγματικῶς, χώνεται εἰς τὸ ἀμπάρι καὶ κρύβεται ἀνάμεσα ἰς τὰ
βαρέλια τοῦ κρασιοῦ, εἰς τὰ κιβώτια τοῦ παστοῦ κρέατος, εἰς τοὺς τε-
νεκέδες τοῦ βουτύρου, εἰς τοὺς σάκκους τῆς ζάχαρης καὶ τοῦ καφέ.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μονάχος του μέσα εἰς τὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου.

Καὶ κάτι ἄλλα
πλάσματα, μικροῦτοι-
κα, μαλλιάρια, μὲ μου-
στάκια καὶ μὲ μακρὺς
οὐρές, εὐρίσκονται ἐ-
κεῖ-μέσα.

Πόσα εἶνε ἀπὸ αὐτά!
Ἐχουν τρυπώσῃ εἰς
τὸ ἀμπάρι πολὺ πρω-
τίτερα ἀπὸ τὸ Φασου-
λάκη· μερικά μάλιστα
ἔχουν γεννηθῇ ἐκεῖ
μέσα. Γι' αὐτὸ δὲν
τοὺς καλοφαίνεται ὁ
ἀνθρωπάκος ποῦ ἦλθε
νὰ τοὺς πάρῃ τὴ θέσι
τοὺς, νὰ τοὺς βγάλῃ
ἀπὸ τὸ σπῆτι τοὺς, καὶ
τὸν ἀγριοκυττάζουν.

— Ποῖος εἶνε αὐτός;
λέγουν. Τί γυρεύει
ἐδῶ; Μπα; ἦλθαν τὰ
ἄγρια νὰ διώξουν τὰ
ἡμερὰ; Ὅριστε μας!
Καὶ τί νομίζει τοῦ λό-
γου του; Ὅτι θὰ
μας τρώγῃ τὸ λαρδί,
καὶ τὸ βούτυρο καὶ τὸ
τυρί, καὶ μεῖς θὰ τὸν
κυττάζουμε; Ἀ, μπα!
δὲν γίνεται αὐτό! Πρέπει νὰ φύγῃ, νὰ ἐκκουμπισθῇ ἀπὸ ἐδῶ μέσα!

Νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ ἤθελε καὶ ὁ Φασουλάκης; νὰ φύγῃ
ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰτὶ δὲν του ἀρέσει καθόλου ἡ συντροφία τῶν ποντικῶν.

Ὅμως, δὲν ἔχει καιρὸ νὰ γυρίσῃ ἔσθ' σπῆτι του.

Τὸ πλοῖον ἐξεκίνησε. Πάει πιά! Καλὸ ταξίδι!

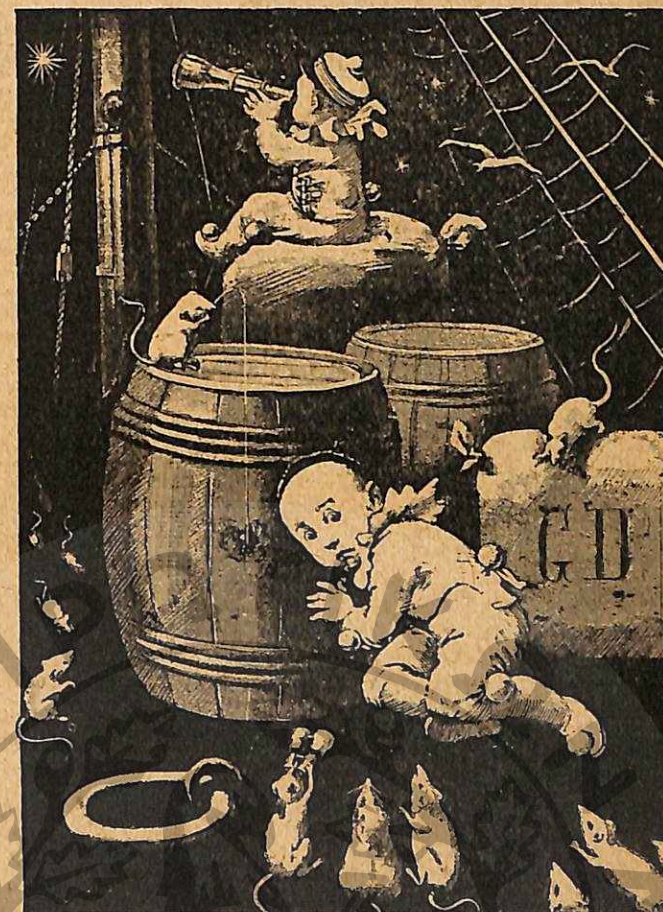
Τὸ πλοῖον ὁμως κουνιέται πολὺ. Τὸν Φασουλάκη τὸν πειράζει ἡ θά-
λασσα καί... καί... μὴν τα ρωτᾶτε!...

Καὶ ὁμως δὲν ἔφαγεν ὡς τώρα οὔτε βούτυρο, οὔτε τυρί, οὔτε λαρ-
δί, οὔτε κρέας, οὔτε τίποτε ἀφ' ὅσων ἔχουν γύρω του τὰ βαρέλια καὶ τὰ σακ-
κιά.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ πλοίαρχος παρατηρεῖ τὰ ἀστρα μὲ τὸ τηλεσκόπιόν
του καὶ τὰ ἐρωτᾷ νὰ του δείξουν τί δρόμο πρέπει νὰ πάρῃ.

Ἐως ἐδῶ, καὶ μεθαύριον, πάλιν τὰ ξαναλέμε.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΦΙΛΑΛΗΘΕΙΑ

Ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, ἡ ἀποθανοῦσα Βασίλισσα Βικτωρία διεκρίνετο διὰ τὴν ἀκραν αὐτῆς φιλοφιλίαν. Περί τούτου δύναται νὰ μαρτυρήσῃ καὶ τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον.

Μίαν ἡμέραν, ἡ μήτηρ της, ἡ Δούκισσα τοῦ Κέντ, ἠρώτησε τὴν παιδαγωγὸν τῆς μικρᾶς Βικτωρίας ἂν ἡ μαθήτριά της ἐστάθη φρόνιμη.

— Μόνον μίαν ἀταξίαν ἔκαμε σήμερον! εἶπεν ἡ Παιδαγωγός.

— Δύο! δύο! διώρωσεν ἀμέσως ἡ μέλλουσα Βασίλισσα.

Καὶ διηγῆθη τὴν ἀταξίαν, τὴν ὁποίαν ἡ παιδαγωγὸς εἶχε λησμονήσῃ!

Ἰδοὺ ἀξιωματικὸν ἀληθὺς παράδειγμα διὰ μερικά παιδιά, τὰ ὅποια συνειθίζον νὰ λησμονοῦν τὰ σφάλματά των καὶ ὅταν ἀκόμη οἱ ἄλλοι τὰ ἐνθυμοῦνται, ἢ νὰ τάρνουνται, καὶ ὅταν ἀκόμη συλλαμβάνωνται ἐπ' αὐτοφώρῳ.

ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

Νὰ εἶχα γιὰ μάνα μου τὴ γῆ
Κι' ἀδέλφια μου τὰ κρίνα!
Πρώτη ποὺ θάνοιγα αὐγὴ
Στοῦ ἡλίου τὴν ἀκτῖνα.
Ἀπῶνα χέρι νὰ κοπῶ
Καὶ νὰ στολίσω Ἑσένα,
Γιὰ προσευχὴ νὰ Σου σκορπῶ
Μύρον ἀγνόν, Παρθένα!

ΔΡΙΑΔΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Οἱ Εὐέλπιδες, γράφοντες πρὸς ἕνα φίλον των ἐπιστολὴν συγχαρητήριον διὰ τὴν ἐορτὴν του: «Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ὀνομαστικῇ, γενικῇ, δοτικῇ, αἰτιατικῇ καὶ κλητικῇ ἐρῇ σου, εὐχόμεθα κτλ.»

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀργίου τῆς Ἀργίας

Ὁ Καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν: — Ποῖον φαγὸν τῆς ἡμέρας, οἱ ἀρχαῖοι ἔβηντες ὠνόμαζον «ἄριτον»;

Ἡ Εὐτυχὴς ὀνητὴ (ἀφελώς): — Μά, φυσικά, τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυθογονόνορος

Μεταξὺ συμμαθητῶν.

— Ἀποβλακώθηκα ἀπὸ τὴν πολλὴ μελέτη.

— Μπᾶ, καί μένε, ἐγὼ δὲν βλέπω καμμιὰ δι-

αφορά.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βίδεν Πάουελ

Ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς καὶ ἀνα-
νέωσης με δικαίωμα συμμετοχῆς
εἰς τὸ Λαχεῖον, λήγει τὴν 31 Ἰανουα-
ρίου ὀριστικῶς. Μόνον ὅσοι θὰ ἔχουν
ἐγγραφὴ ἢ ἀνανέωσιν μέχρι τῆς προσε-
χοῦς Τετάρτης, αὐτοὶ θὰ λάβουν μέρος
εἰς τὴν Κλήρωσιν τῶν δώρων μας.

Ο «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Πᾶσαι αἱ εἰσφοραὶ, εἴτε ἀτο-
μικαὶ εἴτε ἐξ ὁμάδων προσερχόμεναι, ἀποστέλ-
λονται πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως
τῶν Παιδων», ὁδὸς Πατησίων 11 Β, εἰς Ἀθή-
νας. Μόνον αἱ οὕτω ἀποστέλλόμεναι εἰσφο-
ραὶ κατατίθενται εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ ὑπερ τοῦ
«Ἑλληνόπαιδος» Ἐράνου.

Ἀποδείξεις ὅτι πᾶσα εἰσφορά
εἴτε ἀπ' εὐθείας εἴτε διὰ τρίτου προσώπου γε-
νομένη, ἐλήφθη καὶ κατετέθη εἰς τὸ Ταμεῖον
τοῦ Ἐράνου, εἴνε ἡ δημοσίευσίς αὐτῆς ἐν τῇ
παρόντι καταλόγῳ καὶ μόνῳ.

«Ὅστις δι' οἰονόηποτε λόγον
θὰ ἐπεβήμεν νὰ μὴ δημοσιευθῇ εἰς τὸν Κατά-
λογον τῶν εἰσφορῶν τὸ ὄνομα του, παρακα-
λεῖται νὰ ὑποδείκνῃ ἐν ψευδώνυμον, ἢ πρὸς
τὸ ὅποιο νὰ καταγραφῇ τὴν εἰσφοράν, διὰ
νὰ βεβαιώσῃται ὁ ἀποστείλας αὐτὴν ὅτι κα-
τετέθη εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἐράνου.

Δελτίον 6ον

Ρόδιος Ἐθελοντής	Δρ. 2,55
Μιχαὴλ Γρηγοριάδης	» 2,80
Ιωάννης Κ. Μαυρίκος	» 3,—
Νικ. Γ. Οἰκονομίδης, Φιλίππουπολις	» 8,25
Μαρία Παπαϊωάννου, Λάρισα	» 1,—
Οὐρανία Νικηφόρου, Λάρισα	» 1,—
Αντώνιος Μ. Βερυκολάκης, Ἀθήναι	» 1,—
Φαίδιμη	» 16,20
Δέσποινα Α. Ἰσκού καὶ ἀδελφός...	» 5,—
Εὐρυπύρ Ἀνθόση	» 2,—
Παναγ. Ν. Προσκόπουλος, Χαλκίς	» 1,—
Ιωάννης Γ. Σακελλαριάδης, Πειραιεύς	» 10,—
Δύο ποτάμια ἄνθη	» 8,35
Σοφία Χ. Παλαμᾶ, Τρίπολις	» 5,—
Χρυσάτος καὶ ἀδελφοί	» 16,85
Γεώργ. Εὐστ. Κυριακόπουλος, Σπάρτη	» 8,—
Μαρία Χρ. Ζαρεφοπούλου, Κέρκυρα	» 4,80
Δαμπτριανός Κ. Στρατελάκης (διετής)	» 1,60
Μαρία Γ. Φαρού (βρέφος)	» 1,25
Κωνστ. Α. Χρονόπουλος, Ζάκυνθος	» 4,—
Τασία Μ. Βερυκολάκη, Ἀθήναι	» 3,—
Φιλέλλην Ἡπειρώτης	» 1,—
Θαλασσοπούλα	» 2,—
Δημ. Β. Γούναρης Ἀνδριτσάνα	» 3,—
Χαρίλαος Στεφανίδης Ἡράκλειον	» 10,—
Χαλκὸς Ὀρίων	» 2,—
Στέλα Σ. Μιτάνη Ἀργιστόλιον	» 2,—
Ριγγίνα Σ. Μιτάνη, Ἀργιστόλιον	» 2,—
Αννα Χ. Βαρδακίδου, Ἀθήναι	» 3,—
Εὐπινύχη Λέων, Ἀναγνώστη, Ἀθήναι	» 6,75
Εὐριπίδης Μ. Ἀναγνωστόπουλος...	» 1,—
Χαραλάμης Χαραλάμης, Πάτρα	» 16,50
Χριστίνα Π. Ἀζητήρη	» 4,30
Παρασκευὴ Γ. Τσουβαλτζή, Κρίμακα	» 5,—
Βασιλικὴ Γ. Λουκάκη, Πειραιεύς	» 5,—
Ἐνεργεῖα τοῦ ἐν Βόλῳ συσταθέντος:	
Παιδικῷ Συλλόγῳ ὑπὸ τριῶν φί- λων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ, διοργανώθη Λαχεῖον δι' οὗ συνθηροῖσθαι τὸ ποσὸν Δρ. 45	
Ἐνεργεῖα τοῦ ἰδίου Συλλόγου συν- θηροῖσθαι ἐκ τοῦ ὕπ ἐν Βό- λῳ Παρθενωγαγίου τῶν ἐν ἑ- ποπιεῖαν τῆς διδασκαλίας	
Ὀλγας Βάθη	Δρ. 12
Ἐκ διαφορῶν συνεισφορῶν καὶ με- τῶν Λαχεῖων	Δρ. 10
Ἐκ δωρεᾶς Ἰωάννου Φιλίππου	1

Ἐν ὅλῳ Δραχ.

231,—

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν κατὰ
τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ 47ον
φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» τῆς
11 Νοεμβρίου 1900 Πέμπτον
Δελτίον.

Δρ. 3,859,15

Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 23 Ἰανουαρίου Δρ. 4,090 15

ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐκπληξίς, καὶ ἐλπίζω πολὺ εὐχάριστος ἔκ-
πληξίς, θὰ εἶνε δι' ὅλους τοὺς φίλους μου ἡ Ἀγ-
γελία, τὴν ὁποῖαν θὰ λάβωμεν μετὰ τὸ σημερινὸν φυλ-
λάδιον: Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδω-
νος) ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Περὶ τὸν πρῶτον! Αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ποῦ
ὅλοι θὰ φορέσουν προσωπίδα, ὁ κ. Φαίδων ἀπε-
φάσισε νὰ βγάλῃ τὸ ἰδικόν του καὶ νὰ φανερωθῇ!
Τώρα πλέον γνωρίζετε ὅλοι, — καὶ πόσας φορές
δὲν με εἶχατε ἐρωτήσῃ! — ποῖος εἶνε ὁ ὑπὸ
ψευδώνυμον κρυπτόμενος συγγραφεὺς; ὁ ὁποῖος
ἐπὶ τόσα ἔτη σὺς τέρπει καὶ σὺς διδάσκει, πό-
τε μετὰ τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς, πότε μετὰ
τοὺς Ἀθηναϊκοὺς Περιπάτους, πότε μετὰ τὰ πο-
σάσματα τοῦ Ἡμερολογίου του: Εἶνε ὁ κ.
Γρηγόριος Ξενοπούλος, ὁ πασίγνωστος συγγρα-
φεὺς, ὁ γράψας τόσα ὠραῖα ἔργα διὰ μικροὺς καὶ
διὰ μεγάλους, ὁ γλαφυρὸς μεταφραστὴς, ὁ συγ-
γραφεὺς τοῦ «Παιδικοῦ Θεάτρου» καὶ τῶν ἄλλων
μονολόγων, διαλόγων, κωμωδιῶν καὶ δραματί-
ων, τὰ ὅποια ἀνεγνώσατε ἢ παρεστήσατε. Καὶ
τώρα, μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν, εἰς τὴν ἀγάπην
καὶ τὴν ἐκτίμησιν, τὴν ὁποῖαν ἐτρέφατε πρὸς αὐ-
τόν, καὶ τὴν ὁποῖαν τοσάκις ἐξεδηλώσατε, προ-
στίθεται ὅλη ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις, τὴν
ὁποῖαν ἐτρέφατε πρὸς τὸν Φαίδωνα.

Σήμερον ὁ κ. Ξενοπούλος ἀναγγέλλει τὴν ἑκ-
δοσιν τῶν «Διηγημάτων» του καὶ μετὰ παρκα-
λεῖ νὰ σὰς συστήσῃ τὴν Ἀγγελίαν, τὴν ὁποῖαν
ἐξέδωκεν ἐπὶ τούτῳ. Ἀλλὰ εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη;
«Ὅλοι γνωρίζουν, εἰς ὁ κ. Ξενοπούλος εἶνε
ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους Ἑλλήνας διηγηματογράφους,
καὶ ὅτι ἔργα του μετεφράσθησαν καὶ ἐξετιμήθησαν
ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἐν μόνον πρέπει
νὰ σὰς εἰπῶ: «Ὅτι τὰ «Διηγήματα» τὰ ὁποῖα
ἀναγγέλλει τώρα δὲν εἶνε βιβλίον διὰ παιδιά —
διὰ μικρὰ παιδιά ἐννοῶ. Μόνο οἱ μεγάλοι
τέροι καὶ οἱ περισσότεροι ἀνεπτυγμένοι ἐκ τῶν
φίλων μου εἰμποροῦν νὰ τὰ ἀναγώσουν, οἱ δὲ
μικρότεροι ἂς ἀρκεσθῶν νὰ δειξοῦν τὴν ἀγέ-
λειαν εἰς τοὺς γονεῖς των, εἰς τοὺς μεγαλητέρους
των ἀδελφούς καὶ συγγενεῖς. Ἐλπίζω ὅμως,
τὸ ἐλπίζω καὶ ὁ κ. Φαίδων, — ὅτι ὅλοι οἱ δυ-
νάμενοι θὰ σπεύσουν μετὰ χαρᾶς νὰ ἐγγραφῶν
εἰς αὐτὸ τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον, ἐκτὸς τῆς φιλο-
λογικῆς του ἀξίας, ἐκτὸς τῆς τέλει τῆς ὁποῖαν
θὰ προεβλεπῇ εἰς τὸν ἀναγνώστην, θὰ εἶνε καὶ ὡς
ὠραῖον ἐνθύμιον ἐκ μέρους ἀγαπητοῦ σὰς συγ-
γραφέως, διότι θὰ ἔχῃ τὴν εἰκόνα του, διότι θὰ
ἐκδοθῇ εἰς ὠρισμένα ἀντίτυπα, καὶ κάθε ἀντίτυ-
πον θὰ φέρῃ αὐτὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ
συνδρομητοῦ, δὲ τὸν ὁποῖον εἶνε προωρισμένον.
Ἀλλ' αὐτὰ πλέον τὰ βλέπετε εἰς τὴν Ἀγγε-
λίαν, τὴν ὁποῖαν σὰς συνιστῶ ἐγκαρδίως.

Ἐνα γραμματάκι τῆς μικρούλας μου Κατρί-
ς, ὁμολογῶ [EE], διὰ νὰ ἰδῇτε μετὰ πόσῃ ἀφελ-
εῖαν καὶ φυσικότητι καὶ χάριν ποῦ γράφει:
«Καλὴ σου Πρωτοχρονιά, ἀγαπητὴ μου Διαπλά-
σούλα! Τρίτον Βραβεῖον ἡ Κατρίς ὁμολογῶ, τίς
σὰς εὐχαριστῶ. Τί χαρὰ μὲν! τί χαρούλες ποῦ
εἶχα ὅταν τὸ ἐδιάβασα, γιατί φασούλι ἐστὶ φά-
σούλι γεμίζον τὸ σακκούλι, καὶ καμμιὰ ὥρα θὰ
ἰδοῦμε κανένα βραβεῖον μεγάλου μεγάλου, καὶ καμ-
μιὰ Κατρίν ὁμολογῶ φωτογραφισμένη ἐν τῇ Διαπλά-
σει... καὶ ξεύρετε μετὰ τί πόσα ποῦ θὰ στέκω-
μαι; Λίγη ὑπομονή, φίλη μου, καὶ θὰ ἰδῇς.
Ἀλλὰ ἔλα, ποῦ καμμιὰ φορά κάμνω καὶ κά-
τι, πρὸς πόσον εἶνε γὰρ καλὴ ἡ σκέψις, καὶ ὅτι
καὶ Μυστικὰ διὰ τὰς γραμματάς μου, καὶ ὅτι εἶ-
ναι ὅπως καὶ ἡ ἀγάπη, καὶ ὅτι ὅχι; Μὰ νά, προχθὲν
στέλνω τὸν ὑπὲρ τὴν πᾶσιν τὸν γραμματάς μου
νὰ το βάλῃ μέσα καὶ νὰ το στείλῃ, καὶ ἐκεῖνός
βάζει τὸ πεντάλεπτον ἀπ' ἐξέω, καὶ μὰς φέρνει καὶ
τὸ ἄλλο, καὶ μὰς λέγει ὅτι κάναμε λάθος καὶ ὅτι

εἶχαμε ἀνοικτὸ τὸ γράμμα καὶ το ἐκλείπει! Πόρ-
τονε ἐστὶ γάμο σου, νὰ σου πῇ καὶ τοῦ χρόνου!
Αὐτὰ παθαίνω ἡ καίμενη καὶ σὺ θὰ θυμῶνῃς
μαζὶ μου. Ἀλλὰ ἐγὼ σοῦ εὐχόμαι εὐτυχὲς τὸ
νέον ἔτος καὶ σοῦ στέλνω καὶ τέσσαρα φιλάκια,
γιὰ νὰ τέσσαρα εὐχάμαι ποῦ μου ἔδωκες. Ὅπως
φαίνεται; Δὲν εἶνε χαριτωμένα τὰ γραμ-
ματάκια τῆς Κατρίς ὁμολογῶ; Καὶ ποῦ νὰ ἰ-
δῇτε ἄλλα καμμιὰ φορά, ποῦ εἶνε καὶ περισσότε-
ρο κίτρι.

Ἐξακολουθοῦν νὰ μου ἔρχονται ἡ ὠραῖες πρω-
τοχρονιατικῆς κάρτες, ποῦ ἄρχισαν νὰ φθάσουν,
ἀν καὶ οἱ φίλοι μου τὰς εἴτελιν ἐγκαίρως. Σή-
μερον, μετὰ τὰς θερμότητας μου εὐχαριστίας, ἔχω
ἀναφέρει τοὺς ἐξῆς: Ἠλοῖον τοῦ Δουράβεως
(ποῦ ἔστειλεν εἰκονογραφημένον δελτάριον μετὰ ὠ-
ραίων ἔμμετρον εὐχὴν) Ἡμερολογίου Καρδου-
λάου, Ἐμμετροῦ Κλωσσίδου, Μ. Σαριβαθελά-
ου, Ἀργιστοῦ Σπαθαρόπουλου (τὸν ὁποῖον
εὐχαριστοῦν καὶ οἱ συνεργαταί μου, ἰδιαιτέρως
δὲ ὁ κ. Φαίδων), Μαρίαν Μιχαηλίδου, Ἀπό-
στολον Μιχαηλίδην, Πυθαγόραν τὴν Σάμιον,
Κλεονίκη Ν. Πασσιούρα, Ζουλέικαν καὶ Γί-
ραντα Ἡρακλῆα.

Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου, ὅσοι μετὰ τὴν
προθυμίαν ἐσπευσαν νὰ μου στείλουν Σημεῖωσιν
τῶν Εὐσημίων, τὰ ὅποια ἔλαβον ἕκαστος κατὰ
τὸ 1900. Παρακαλῶ δὲ καὶ τοὺς λοιπούς, ὅσοι
τὸ παρημέλησαν ἕως τώρα, νὰ μὴ τὴν στείλουν
τὸ γρηγορώτερον, διότι μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου
πρέπει νὰ τὰς ἔχω ὅλας. — Ἐπίσης εὐχαρι-
στῶ ἐγκαρδίως ὅσους ἐπρόθυμοι ἦσαν νὰ μου
στείλουν τὴν δραχμὴν, τὴν ὁποῖαν τοῖς ἐξήγησα
τὸ Νέον Ἔτος διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπὸρων.
Εἰς τὸ προσεχές φύλλον θὰ δημοσιεύσω τὸ σχε-
τικὸν Δελτίον, καὶ θὰ ἰδῇτε ποῖοι καὶ πόσοι εἶ-
χον τὴν καλωσύνην νὰ ἐνθυμοῦνται τοὺς πωλούς.

Σοῦ ἐσωκλείω τὴν συνδρομὴν μου καὶ διὰ τὸ
παρὸν ἔτος, — μοῦ γράφει ἡ Ἀδρὰ τῆς Κερκύρας,
— τὴν ὁποῖαν ὅμως, ἀπέναντι τῶν τῶν τῶν τε-
ρῶν καὶ ὠφελίμων, τὰ ὅποια μὰς παρέχεις θε-
ρμῶν μνηστικῶν, μὴ δὲ ἐκδοθῇ τὸ διὰ τοὺς
μεγάλους περιοδικόν, θὰ ἐγγραφῶ καὶ εἰς αὐτό,
διὰ νὰ μὴ σε ἐγκαταλείψω ποτέ. Σ' εὐχαριστῶ
θερμῶς, καλὴ μου φίλη. Εἰς τὴν ἐρωτησίαν σου
ἐκείνην, σοῦ ἀπαντῶ ὅτι ἐπιτρέπεται.

Τὸ χρέος μου ὡς καλῆς συνδρομητρίδας, —
μοῦ γράφει ἡ Πενθοῦσα Καρδία [E], — εἶνε νὰ
σοῦ γράφω καὶ νὰ μὴν κάμνω παράνομα ἂν δὲν
μου ἀπαντᾷς πάντως ἐκτενῶς, διότι γνωρίζω
πόσας ἀσχολίας ἔχεις... πρόσθεσε καὶ ὁ πό-
σον ὅλγον χρόνον Πενθοῦσα Καρδία! Ἐγὼ
εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ δὲν δυσαρτεῖσθαίς διὰ
τὴν συντομίαν μου, ὅπως μερικὸι ἄλλοι, ποῦ εἶ-
νε τόσον ἀπαιτητικοὶ καὶ μεμφίμοι.

Μυστικῇ Φωνῇ, τὰ συλλυπητήρια ἐκεῖνα δὲν
ἀπευθύνοντο πρὸς σέ, ἀλλὰ πρὸς τὸν τελευταῖον
τὸν πλησίον τῆς παρενθέσεως. Καὶ οὕτω γίνεται
πάντοτε εἰς τὸ «Γλυκὺ Φιλάκι», δηλαδή, αἱ ἐν-
τὸν πρὸ αὐτῆς ἀναφερόμενοι, καὶ ὅχι καὶ εἰς
τοὺς ἀνωτέρους. Ὁ κ. Γεώργιος ὀνομάζεται Νι-
κόλας, ὁ κ. Θεοτόκης Γεώργιος.

Μέλλουσα Καλόγρια, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον
σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ.
Δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰς ἐνε-
ργείας ὑπὲρ τοῦ ξεσπαθώματος. Ξεύρεις ὅμως,
προσάσεις Μ. Μυστικῶν μετὰ ὀνόματα δὲν δημο-
σιεύονται: μόνον μετὰ ψευδώνυμα.

Μοῦ ἀναγγέλλεται σήμερον ἐπισήμως ἡ ἰδρυ-
σις ἐν Ἀθήναις «Συλλόγου Μαθητικῆς Νεότητος»
ἀποτελουμένης ὡς ἐπιτοπλεστον ἐκ συνδρομητῶν
μου, πρόεδρος τοῦ ὁποῖου εἶνε ὁ Ἀγ. Κοριτζῆς,
καὶ Κρίτων Σουρῆς καὶ γενικὸς Γραμμα-
τεὺς ὁ Λουκάς Πύρρος. Σκοπὸς τοῦ Συλλόγου
εἶνε ἡ ἀνάπτυξις τῶν μελῶν διὰ διαλέξεων, ἀγώ-
νων, μαθημάτων κτλ. ὡς καὶ ἡ συλλογὴ ἐράνων
ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος». Τὰ μέλη πληρώνου-
σι τὸν μῆνα ἡ 5 δραχμὰς τὸ ἔτος. Εὐχο-
μαι τὰ βέλτεστα εἰς τὸν καλὸν αὐτὸν Σύλλογον,
καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ πρόγραμμα μοῦ ἀρέσει, ἐλπίζω δὲ

ὅτι θὰ καταβληθῇ πᾶσα φρόνησις καὶ πᾶσα προ-
σπάθεια, ὥστε τὸ πρόγραμμα τοῦτο νὰ πραγμα-
τοποιηθῇ.

Φάσις τῆς Νυκτός, ἀκινδυνον καὶ ἄλῳον ὁ-
λωδύου τὸ ψυδὸς σου. Μοῦ εἶσαι ἀγαπητὴ,
ὁποῦδὲποτε καὶ ἂν ὀνομάζεσαι. Ἐπειτα, ἄρ-
οῦ ἡ φίλη σου σοῖ ἐπέτρψε νὰ λάβῃς τὸ ἐπιθε-
τὸν της, ἐγὼ δὲν εἰμπαρῶ νὰ εἴπω τίποτε. Θὰ
ἦτο κακὸν καὶ κίτριον, ἂν τὸ ἔκαμνες χωρὶς
τὴν ἄδειαν της καὶ διὰ κανένα ἄλλον σκοπὸν.

Ἐντεῖκο Τριανταφυλλιάκι, (Π. Υ. Ρ.) αὐτὸ
τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, πρὸς ἀντικατάστα-
σιν τοῦ παλαιοῦ.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη. Καρχαρία τοῦ Φαλή-
ρου, νὰ δημοσιεύω κατάλογον τῶν ἀποχω-
ρούντων, διότι ἡ ἀπόδοσις τῶν ὀφειλομένων
τετραδίων εἶνε ἀνεξάρτητος τῆς ἀποχωρήσεως.
Ὅσον διὰ τὰς προτάσεις, εἶπα καὶ προχθὲς ὅτι
πρέπει νὰ προσέχῃ κανεὶς νὰ μὴ προτείνῃ παρὰ
μόνον πρὸς ἐκείνους, τῶν ὁποίων βλέπει ὅλον
τὸ ψευδώνυμον εἰς τὸ φύλλον. Ἡ πληροφορία τῆς
Ἐρυθρᾶς Καμελίας ἐβράδυνε νὰ δημοσιευθῇ,
καὶ δι' αὐτὸ σοῦ ἐράνην ὅτι ἐκοιμήνησε τὸ πρῶ-
τον δεκαήμερον τοῦ Ἰανουαρίου.

Ξεύρετε τί ἐπαθὲν ὁ Ἀγγέλιος τῆς Εὐτυ-
χίας; [EE] Τὴν νύκτα τῆς Πρωτοχρονίας, ἀ-
κριβῶς εἰς τὰς δώδεκα, ἐβήκεν εἰς τὸν ἐξώστην
διὰ νὰ ἰδῇ. Ἐρχόμενον τὸν Νέον Αἰῶνα καὶ
ἔγω μόνον δὲν εἶδα τίποτε, ἀλλὰ καὶ ἀρπαξὲς καὶ
ἕνα σύναχι, ἐπειδὴ βγήκε χωρὶς ἐπανωφόρι. Ἀρ-
παξὲς ὅμως καὶ δύο Εὐσημία διέτι μοῦ τὰ δ' ἡγεῖ-
ται ἀραιότατα.

Κατὰ τὴν πρόχειρον στατιστικὴν, τὴν ὁποῖαν
ἔκαμαν οἱ Ὁραῖοι Πρίγκιπες, κατὰ τὸ διὰ
τῶν Εὐσημίων, τὰ ὅποια ἔλαβον ἕκαστος κατὰ
τὸ 1900. Παρακαλῶ δὲ καὶ τοὺς λοιπούς, ὅσοι
τὸ παρημέλησαν ἕως τώρα, νὰ μὴ τὴν στείλουν
τὸ γρηγορώτερον, διότι μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου
πρέπει νὰ τὰς ἔχω ὅλας. — Ἐπίσης εὐχαρι-
στῶ ἐγκαρδίως ὅσους ἐπρόθυμοι ἦσαν νὰ μου
στείλουν τὴν δραχμὴν, τὴν ὁποῖαν τοῖς ἐξήγησα
τὸ Νέον Ἔτος διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπὸρων.

Εἰς τὸ προσεχές φύλλον θὰ δημοσιεύσω τὸ σχε-
τικὸν Δελτίον, καὶ θὰ ἰδῇτε ποῖοι καὶ πόσοι εἶ-
χον τὴν καλωσύνην νὰ ἐνθυμοῦνται τοὺς πωλούς.

Σοῦ ἐσωκλείω τὴν συνδρομὴν μου καὶ διὰ τὸ
παρὸν ἔτος, — μοῦ γράφει ἡ Ἀδρὰ τῆς Κερκύρας,
— τὴν ὁποῖαν ὅμως, ἀπέναντι τῶν τῶν τῶν τε-
ρῶν καὶ ὠφελίμων, τὰ ὅποια μὰς παρέχεις θε-
ρμῶν μνηστικῶν, μὴ δὲ ἐκδοθῇ τὸ διὰ

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἰταστὴν τοῦ Ἀστέρος (χαίρω πού θά μου γράψης τώρα τακτικὰ)· Παιμενίδα τοῦ Πηλίου (βεβαίως «καὶ τὸν ἔρχατο» καὶ ἵππερ καὶ τὸν πρῶτον· ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἐκ τῶν πρώτων)· Ἀεροναυτοπούλαν, Φλοισθὸν τοῦ Βυζαίου ([Ε]) διὰ τὸ εὐχετέρῳ ποίημα· δὲν εἶνε ἀνίτηξ νὰ σου εἰπω, διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα διὲ δέχομαι προθύμως· ἦτο περιττὸν καὶ νὰ ἐρωτήσης· Ἀσθιακὸν Ἀνθός (ἀτασπάζομαι καὶ τὸν φίλον μας I. B. Ὅσον διὰ τὰς Ἀσκήσεις, δὲν εἰμπορῶ νὰ τὰς δεχθῶ, διὲ στέλλονται μετὰ τὸν Διαγωνισμὸν ὅμως εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ, μαζὶ με ἄλλας, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ νέας)· Γεωργιον Σ. Τσιριγώτην (καταμαγεμένον με τὰ ἐφετινὰ ἔργα)· Τρεμοσθιον Ἀστέρι ([Ε]) διὰ τὴν ὥραιαν καὶ πατριωτικὴν ἐπιστολήν· Ναυτην τῆς Ναυαργίδος (ἀπορεῖ νὰ δημοσιεύω τοιαύτας Πληροφορίας, διὲ ἂν ἔκαμνα νὰ ἀρχίην, δὲν ἦν εἶχα τελειώ μόν· δύνασαι ὅμως νὰ ἐρωτήσης τοὺς καθυστεροῦντας εἰς τὰς «Δημοσιεύσεις ἐπὶ πληρωμῇ» ἢ νὰ τους γράψης δελτία τὰ ὅποια εὐχαρίστως διαβάζω)· Ἀβλάδιον (εὐχαρίστως θερμῶς)· Δαφροστερὴ Ναυαργον (τοῦ ἔστειλα τὸν Χάρτην τῶν Λύσεων)· Μαγικὴν Εὐκρίαν (σοῦ ἔστειλα τὸ ἔλλειπον φυλλάδιον)· Ἀρταγιάν ([Ε]) διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν τῆς ἀνεγνωστέας)· Νυσταγιάν «Εὐλληνα (ἀδύνατον, πρὸς τὸ παρόν, νὰ σου ἀπαντήσω εἰς ὅ,τι ἐρωτᾷς· τῆς Φιλοδασικῆς Ἐνωσης δὲ ἂσαι νὰ γίνῃς μέλος, ἀποστέλλων φρ. 2 εἰς τὸ γραφεῖόν μου μετὰ τῆς σχετικῆς ἐπιστολῆς· ἐπεὶ δὲ μὲνεις ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν ἀναλαμβάνω νὰ τὴν διαβιβάσω πρὸς τὸν κ. Σάμιον, τμηματάρχην καὶ γραμματέα τῆς Ἐνωσης)· Πυθαγόραν τὸν Σάμιον ([Ε]) διὰ τὰς ὁπίαις ἐπιστολάς· Ἀ. Μήτσον (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον· ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι ἡ φράσις ἐκείνη τῆς ἐφημερίδος· δὲν εἶνε περατικὴ ἐννοία· ἤθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ εἰκὼν ἦτο παιδικὴ πού εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου; δὲν το ἐσημειώσω)· Αἰγυγία ([Ε]) εὐγε, ἔκαμες πολὺ καλὰ καὶ τὰ γράφεις· εὐμορρα· Τηλέμαχον (ὅτι προσπαθῶ νὰ το ἐνθυμῶ)· Βάδερ Πάουελ (αἱ ἐρωτήσεις ἀκατάλληλαι· τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα καλόν)· Λαμμένην Εὐθυγίαν (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα φύλλα· δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω· σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου)· Νικολαον Γρηγορόπουλον, Κυκλαδίτην, Πῶς με λέγε, Βασιλέα τῶν Ναυτῶν (εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς τὰ δοκίμιά σου, ἀφ' οὗ τὸν τὸν ἐπιθυμῇ νὰ κοῦρῃς τὴν γνώμην μου)· Ροδόχρουν Μηλέαν (δὲν ἔχω λέξεις νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ διὰ τὰς τὸσον ἐγκαρδίου εὐχὰς καὶ διὰ τὸ τὸσον πρόθυμον ζεσπάσμα)· Ἀηδόνα τῆς Ἐσθίου, Ἐλλληνικὸν Ἀράκι (τ' ἀποτελέσματα ἐβράδυναν, διὲ αὐτὴν τὴν φορὰν διηγωνίσθησαν πάρα πολλοί, ἔτυχαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ ἡμέραι, ποὺ μας μένει πολὺ ὀλίγοι καὶρός)· Ἐθνικὸν Τυμὸν (ἔστειλα)· Κόκκινα τῶν Τεμπῶν, (ὅτι δημοσιεύῃ)· Κυματίζουσαν Θάλασσαν (ὠραϊότερα τὰ ἐφετινὰ σου δῶρα καὶ σε συγχαίρω· τὸ κατεμένο τὸ καναρινί πού το ἐβαλάνωσες)· τὸ ἐλυτῆθῃ πολὺ καὶ ἡ Κική, καὶ μου εἶπε... νὰ το βάλῃς ἐπὶ καπέλῳ σου)· Κάλυκα Ρόδου (χαίρω πού ἔγινες καλὰ, καὶ σ' εὐχαριστῶ πού μ' ἐνθυμῇς ἐκ τῶν πρώτων)· Ἀνταν Λαμπιέρη (δὲ περὶ τῆς ἀρκείας καὶ καλῆς διδασκείας)· Φιλοσοφον Διογένην ([Ε]) πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου· καὶ ἐρωτᾷς ἂν θέλω νὰ μου γράψῃς; δικαιοσύνη σου καὶ χαρὰ μου)· Ἰωάννην Π. Κρυσταλίδην (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχὰς)· Ὁριων (τὸ πρότασί σου θὰ ἐφαίνετο πολὺ βαρεῖα εἰς τοὺς φίλους μας· κάμνομεν, βλέπεις, τόσους πολλοὺς Διαγωνισμούς, ὥστε μία τοιαύτη ἐπιβάρυνσις θὰ ἦτο ἀφόρητος· ὥς ὅμως ἡ ἰδέα σου εἰμπορεῖ νὰ ἐφαρισθῇ δι' ἑνα Διαγωνισμὸν — τοῦ Διηγήματος π. γ. — καὶ θὰ το σκεφθῶ)· Πικραμένην Καρδοῦλαν Θωρακίτην (καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολὺ, εὐτυχῆς διὲ ἔγω τὸσον καλὸν καὶ ἐνθουσιωδὴ φίλον)· Νέ-

ον Ναυτην, Εὐδοκίον Ἰλλορ Δένδρον (τὴ συνδρομὴν σου ἐλάβον ἐγκαιρῶς· μὴν ἀνησυχῇς)· Χιακὴν Μαργαρίταν (δὲν ἀμφισβῆλω διὲ θὰ κάμῃς ὅ,τι εἰμπορεῖς διὰ τὸ ζεσπάσμα, καὶ σ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων)· Σεμνὴν Κόρην (σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον· νὰ μου φιλήσης τὸν μικρὸν Πέτρην, τοῦ ὁποίου τὰ λογάρια μ' ἐνθουσιάζουν)· Ἐλένην Χ. Μητησιᾶδον ([Ε]) πολὺ ὥραία τὰ λές, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν τὸσην ἀγάπην· νὰ μου φιλήσης· τὸν μικρὸν Λυκούργον, τὸν ὁποῖον ἐρετρελλάνει ὁ Φασουλᾶκης — φαντάζομαι πόσον θὰ το ἀρέσῃ ὁ ἐφετινός! — καὶ νὰ σου γύρῃ ὁ νεογέννητον ἀδελφάκι, ἡ μικρούλα Ἐκνήπιον)· Νικ. Γ. Νικολοῦδην (ἔστειλα· εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς κολακευτικὰς ἐκφράσεις)· Πύργον τῆς Βαβέλ (εὐχομαι φέτος τὰ εὐσημὰ σου νὰ εἶνε πολὺ περισσότερα)· Ἀσπροποταμίτην (ἐγὼ ὅμως δὲν το πιστεύω μεθ' ὅλην τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἐνασχόλησιν, νομίζω διὲ καὶ φέτος θὰ ἐμφανίσῃς συχνά· διὲ εἰς τὴν ἐπιστολήν σου βλέπω ἀκριβῶς τὸν παλαιὸν ἐνθουσιασμὸν)· Κυκλαδιὰν (εὐγε· ἔστειλα)· Φιλοπάτριδα Ἰάδα (λοῦπόν; πῶς σου φαίνονται τὰ ἐφετινὰ μυθιστορήματα; περιμένω)· Κράτερον, Γ. Λυκούλαλον Ἀηδόνα (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς σου ἀδελφούλας· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀμείνων ἀγάπην)· Ἰ. Ὁκράτειραν Εὐδοκίαν (τὸ ἔλαβα)· Δοξίαν, Παρθενίδα ὅχι· δὲν ἔγινε λάθος· ἀλλὰ πολλὰ ἐγκριθεῖσαι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις δὲν ἐδημοσιεύθησαν, διὲ δὲν ἔλαβον σειρὰν· ἐπελείωσε δὲ τὸ ἔτος πρὶν τελειώσωσιν αὐταὶ μὰ ἦτο δυνατόν νὰ γερῶν τὰ φύλλα μ' Ἀσκήσεις, καὶ μάλιστα τοῦ αὐτοῦ εἶδους ὅλα; διὲ δὲν εἶχα μόνον νὰ κάμω ἐκλογὴν, ἀλλὰ καὶ συνδυασμὸν)· Ἀστρο Ποτικακί (δὲν δύνασαι νὰ ζητήσης ἀποζημίωσιν ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον, ἀφ' οὗ δὲν ἦτο συστημένη ἡ ἐπιστολή· πολὺ δίκαια ὅσα γράφεις περὶ τῶν Ἀσκήσεων καὶ τὰ εἶπα χιλιάκις· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὲν μας ἀκούουν τί νὰ κάμω; εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ἐνθυμῶμαι ὅλα ἀπὲξ;·)· Ἐρυστῶν Καμέλιαν, Ἰσημερινὸν τοῦ Κόμμου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰανουαρίου, ἀπαντήσω εἰς τὰς προσεχέας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 6 Μαρτίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὶον νὰ γράψω, εἰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, πωλεῖται ἐν τῷ ἱμαρῶν μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾷται φρ. 1

21 Λεξιγραφίος

Ζῶον, ἀντινομία, καὶ ἔν ἀκρω-ήριον
Κάμνον· μὰ δὲν το λέγω, εἶνε μυστήριον!

23. Συλλαβογράφος λογοπαικτικός.
Ἄν βελήσης ἑνα φθόγγον νὰ ἐνώσῃς μ' ἐνφύα
Ἐνα ἄσμα θὰ ἀκούσῃς ἢ θὰ ἰδῇς οικονομία

Ἐστὶν ἡ τοῦ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου

26. Στοιχειογράφος.

Βγάλε Ο καὶ βάλε Υ

Καὶ θὰ ἰδῇς μὲ τί γαλήνην,

Ἄπ' τὸ χῶμα του θὰ βγῇ

Καὶ ἐν ὄνομα θὰ γίνῃ.

Ἐστὶν ἡ τοῦ Ἰωάννου Ἐλληνόπουλου

27. Περὶ ὀνόμα

Νάντικατασταθόν οἱ ἀ-

στερίσκοι καὶ αἱ στιγμαὶ

διὰ γραμμάτων· οὕτως,

ὥστε νὰ νάσχωσιν αἱ:

Καθέτως ἐνδοξὸς στρα-

τηγὸς ἀρχαῖος· ὁρίζον-

τίως ποταμὸς τῆς Ἐλ-

λάδος· δεξιὰ θηρὸν

καὶ ἀριστερὰ χώρα τῆς

Εὐρώπης.

Ἐστὶν ἡ τοῦ Φωκασιώτου

28. Ἀναγραμματισμός.

Εἰμαι ὅρος τῆς Ἐλλάδος

Ὅπως ἔχω ἂν μάφισις.

Ἐν ἐπίρρημα ὁ κάμης

Ἄν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστὶν ἡ τοῦ Πανδύου Καρδίας.

29-30. Κεκρυμμένα ὀνόματα.

Εἰς τὴν κατωτέρω φράσιν εἶνε κεκρυμμένα ἐμυστικά, ὄργανοι καὶ σύγχρονος μουσικὸς συνθέτης.

Μάρπα Θωδωρῆ-Μάρπα Θωδωρῆ,
Γιατὶ μᾶς κάνεις τὸ βαρὺ;

Ἐστὶν ἡ τοῦ Κενιέρ.

31. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 = Χώρα τῆς Εὐρώπης;

2 3 4 5 = Ποτόν.

3 5 2 = Στοιχεῖον.

4 3 2 3 = Μέρος τοῦ σκελετοῦ.

5 2 = Ὥρα τοῦ ἔτους.

Ἐστὶν ἡ τοῦ Στ. Γ. Σεματιού

32. Πρόβλημα.

Τῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ἐγεννήθην, ἡ μήτηρ μου εἶχε τὸ τρίτον τῆς τωρινῆς ἡλικίας τοῦ πατρός μου. Τὸ τρίπλάσιον τῆς ἡλικίας τοῦ πατρός μου ἴσους τὰ τὰ πενταπλάσιον τῆς ἡλικίας μου, ἡ δὲ ἡλικία τῆς μητρός μου, πολυπλασιαζομένη μετὰ τὸ δέκατον τῆς ἡλικίας τοῦ πατρός μου, ὑπερβαίνει τὴν ἡλικίαν μου κατὰ 300 ἔτη. Πόσω ἔτων εἰμεθα;

33. Ποικίλη Ἀκροστοιχίς.

Τὸ μεσαῖον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ πρῶτον πρὸ τοῦ μεσαίου τῆς δευτέρας, τὸ δεύτερον πρὸ τοῦ μεσαίου τῆς τρίτης, καὶ τὸ τρίτον πρὸ τοῦ μεσαίου τῆς τετάρτης, ἀποτελοῦν ὅλον ἀχχίμαχον:

1, πετρίον. 2, κόσμημα. 3, γεωργικὸν ἔργα-
λεῖον. 4, Κύριον ἀνδρικόν.

Ἐστὶν ἡ τοῦ Λοῦλου

34. Φωνηεντολόγιον

★ κνρς· ν· κφν· τς· κννς

Ἐστὶν ἡ τοῦ Ἐνδολωῦ

35. Γρίφος.

των η̇ η̇
καλλους η̇ η̇ α̇ τεραα, ὕδρον, θεέον Ι.

Ἐστὶν ἡ τοῦ Καρδίας ὑπὸ Πίτερ

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50

395. Ἀκτιν (ἀκτὴ, ὄν.)—396. Ἀλέκτωρ

Ἐκτωρ.—397 Ἀργός· Ἀργος.

398. ME NE- ΛΑ- ΟΣ 600. Ρ Α Κ Η

NE- Α - ΡΟΣ Α Λ Υ Σ

ΛΑ- ΡΟΣ Κ Υ Μ Α

ΟΣ Η Σ Α Υ

399. Ἀνέξῃ ὁ πρῶτος ἐπὶ τοῦ δευτέρου καὶ ὁ

τρίτος ἐπὶ τῶν δύο ἄλλων καὶ οὕτως ἐφθασαν τὰ

κερίσια.—601-605. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλ-

λαβῆς τραχηματίζονται· τραγῶν, τρώων, τρα-

γῇ, τραγῇ, τραγῇ.—606. ΘΑΥΜΑΣ ΠΙΝΔΟΣ

Θωπειά, Ἀπὸν, Ἰππός, Μιδας, Ἀπολλων,

Σέσωστρις.—607. Ὁ χρόνος εἶνε χρήματα·

—608 Πονηρός ὁ μικρόνους.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις ληπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς ληπτά 6 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διηγωνισαὶ τῶν 10 πληρονοῦνται ὡς 10 λέξεις.—Τὰ πρῶτα δημοσιεύονται χωρὶς ὄνομα πρὶν νὰ εἶνε πολὺ ἐνανδύον· ὅσα καὶ νὰ φθάσιν εἰς τὸ ἱμαρῶν μέχρι τῆς μεσῆς θύρας τῆς δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐπομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουσι διὰ τὸ μετέπόμενον.]

Εὐνορίστως ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχὺ ὁρομικὰ δελτία ἐκ πάσης πόλεως. Ἡ Διεύθυνσις μου· κ. Ἰωάννην Ἀντωνίου Χριστοφίδη, εἰς Πειραιᾶ.

(Α. 9)

Pension Francaise — Δωμάτια καλῶς ἐπι-
πλαμένα, με λυμπρὰν περιποίησιν, μετὰ ἡ-
ἀνευ τροφῆς, ἐνοικιάζονται εἰς τὴν ὁδὸν Κανιγγό

ἀριθ. 13

(Α. 10)